ELIZABETH McINTHYRE

Năbădăile dragostei

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

Capitolul 1

Eden își termină toaleta și trecu din baie în salon, cu intenția de a-i ura noapte bună fratelui ei vitreg. Expresia lui tulburată, însă, o opri în loc.

– Nu mai fi așa de îngrijorat, iubitule, îi spuse ea repede și, hotărându-se să mai amâne culcarea, se așeză pe scaunul din fața lui – un scaun din categoria „care cunoscuse vremuri mai bune". Camilla trebuie să-i fi spus totul ocrotitorului ei legal și nimeni, nici chiar Sterne Parnell, n-ar putea avea vreo obiecție față de tine.

– Asta-mi spun și eu tot timpul, replică Thomas, reușind să zâmbească. Numai că nu pot scăpa de sentimentul că ar fi trebuit să fiu alături de Camilla când i-a spus că în cele șase săptămâni cât a lipsit el noi ne-am cunoscut, ne-am îndrăgostit și am hotărât să ne căsătorim.

– Dar credeam că tu ai sugerat ca, întrucât tutorele Camillei e nu numai frânt de oboseală după drum, ci și afectat de decalajul orar, în seara asta să-l lăsați să se odihnească, în loc de a se întreține cu petitorul pupilei lui, nu?

– Într-adevăr, dădu din cap Thomas. Însă numai după ce Camilla s-a opus primei mele propuneri – și anume, de a solicita o întrevedere cu el mâine, pentru a-i cere atunci permisiunea de a o lua în căsătorie.

– Camilla nu mai avea răbdare să aștepte până mâine pentru a-i da vestea cea bună? îl tachină Eden.

Thomas fu nevoit să zâmbească.

– Cam așa ceva, confirmă el. Și a trebuit să consimt.

Clătină din cap, ca și cum nu și-ar fi amintit că fusese de acord ca iubita sa să vorbească și din partea lui cu Sterne Parnell, după care își avertiză sora:

– Așteaptă numai până ți se va întâmpla și ție, Eden Glendening-Smith. Te crezi cea mai rațională și întreagă la minte persoană din lume. Și deodată, hocus-pocus, Cupidon trage o săgeată și, înnebunită de dragoste, descoperi că ți-ai pierdut complet uzul rațiunii.

– Pare un fenomen de care m-aș lipsi cu plăcere, comentă amuzată Eden.

Observând că Thomas părea mai înveselit, se ridică de pe scaun, pentru a-l săruta ușor pe obraz.

– Până mâine nu mai e mult, îi spuse ea. Noapte bună, iubitule.

Și, zâmbind, se duse la culcare.

Peste zece minute, însă, nu mai avea nici un motiv de a zâmbi. Tocmai își peria părul drept, blond-albicios, când începu s-o cotropească tristul trecut. De la primul ei gând – ce bine era că Thomas urma să fie fericit, după perioada îngrozitoare prin care trecuse – ajunsese la amintiri. Amintiri despre ororile suferite de amândoi.

Eden nu-și mai ținea minte mama, care murise când ea abia învăța să umble. Primii ei zece ani îi conturaseră în minte impresia că viața era o situație destul de sobră, lipsită de distracții și bucurii. Apoi, tatăl ei se căsătorise cu inimoasa Ruth Morrisey. Ruth și fiul ei în vârstă de doisprezece ani se mutaseră la Conac și, dintr-o dată, tatăl lui Eden, un om care rareori era văzut zâmbind, începuse să râdă aproape tot timpul.

Își amintea cât de repede se atașase de Ruth. Cu privire la fiul acesteia, însă, nu fusese la fel de sigură. Dar descoperise curând că fratele ei vitreg nu era la fel ca frații colegelor de școală. Dacă, din ce spuneau fetele, aceștia le trăgeau de păr, le puneau să-i servească precum niște slujnice și, în general, se com-

portau îngrozitor cu ele, fratele ei vitreg era cu totul diferit. Thomas, constatase ea, era un băiat blând și iubitor.

Și rămăsese la fel de blând și iubitor doisprezece ani în șir, timp în care se apropiaseră enorm. Erau uniți ca doi frați de sânge când, cu opt luni în urmă, îi lovise tragedia.

Eden retrăia momentul de anul trecut când mama ei vitregă, așa cum i se întâmpla în fiecare toamnă, s-a îmbolnăvit iar de bronșită. În acea lună octombrie, tatăl ei s-a hotărât să ia măsuri.

– Ne mutăm într-o zonă cu climă mai caldă, și-a anunțat el cei doi copii.

– Ne... murmură Eden, care-și revenise prima. Ne ducem în străinătate!

– Am spus-o în fiecare an, când Ruth începea să se simtă rău. Criza de-acum pare cea mai gravă – și iarna abia urmează! Vreți să veniți și voi?

– Normal! răspunse Thomas, care lucra într-o funcție nesuferită, dar nu voia să demisioneze fără un motiv întemeiat. Zi doar când, și-am să-mi înaintez preavizul.

– Și tu, Eden? i se adresă fiicei sale Vaughan Glendening-Smith. Magazinul de confecții unde ajuți va supraviețui fără serviciile tale oricum neplătite?

La auzul acestei ironii, Eden surâse.

– Au să se descurce, răspunse ea. Dar, în orice caz, ne vom întoarce la vară, nu-i așa...?

Tatăl ei clătină din cap, făcând-o să se întrerupă.

– Dacă plecăm, plecăm definitiv. Sănătatea lui Ruth e prea importantă ca s-o expunem capriciilor climei britanice.

– Nu ne mai întoarcem...? murmură Eden, înțelegând abia acum toate implicațiile.

– A, cred că tu și Thomas vă veți întoarce. Cel puțin în vacanțe, dar...

– Dar tu și mama, nu? întrebă Thomas.

– Într-adevăr.

– Bine, dar... cum rămâne cu casa? vru să știe Eden, care iubea mult bătrânul Conac.

– Ne vom călca pe inimi, Eden. Casa se va duce, și mobila de asemenea.

– Vinzi mobila?! exclamă ea și, deși nu-i venea să creadă că banii erau cauza, întrucât tatăl ei era cunoscut ca un adevărat geniu financiar în Londra, fu nevoită să întrebe: n-o ducem greu cu banii, nu-i așa?

– Doamne ferește, în nici un caz! răspunse nepăsător Vaughan, grăbindu-se să-i mărturisească: Ruth îndrăgește această casă, la fel ca noi toți, dar după părerea mea, dacă n-o mai avem, nu va putea insista să ne întoarcem aici.

Dându-și seama că, vânzând Conacul cu tot conținutul său, tatăl ei cauteriza dorul de casă al lui Ruth încă înainte de a începe, Eden înțelese că vânzarea era singura soluție.

N-au găsit un cumpărător convenabil până în Ajunul Crăciunului, iar contractele s-au finalizat și semnat abia pe la jumătatea lunii februarie.

Apoi, noii proprietari au declarat că nu puteau intra în posesia casei până într-a doua săptămână din martie.

În acel an, iarna a fost deosebit de aspră și, pentru a se asigura că nu găseau țevi sparte și alte stricăciuni, viitorii locatari au întrebat dacă ar putea rămâne cineva în casă până la sosirea lor.

– Rămân eu! s-a oferit imediat Thomas, la fel de dornic ca și ceilalți ca, o dată zarurile aruncate, mama lui să nu mai amâne plecarea spre noua locuință din Bahamas.

– Stau și eu! și-a unit imediat Eden forțele cu ale lui. Încă nu mi-am vândut mașina, așa că pot profita de săptămâna asta în plus ca să-i găsesc un viitor proprietar cât mai bun.

Așa a rămas. Dar Eden n-a apucat să-și vândă mașina.

Ea și Thomas deprinseseră obiceiul de a-i numi pe Vaughan și Ruth „părinții". În ziua când le-au făcut cu mâna, la plecare, ningea din abundență.

Nu și-au mai văzut părinții niciodată.

Eden tocmai se gândea că avionul abia decolase și, curând, sănătatea lui Ruth avea să se amelioreze, când deodată în fața casei a oprit o mașină de poliție.

Thomas s-a dus să deschidă.

Când a revenit de la ușă, o singură privire spre chipul lui palid a fost de ajuns pentru ca Eden să înțeleagă că se întâmplase ceva îngrozitor.

– S-a produs un carambolaj, a spus el. Părinții noștri... au murit!

Săptămânile următoare au trecut ca printr-un fel de ceață. Nici unul dintre ei nu avea alte rude. Primul soț al lui Ruth murise la scurt timp după divorț, iar Thomas, la fel ca Eden, nu-și amintea de tatăl lui. La fel ca mama lui Eden, murise când el era prea mic ca să-l țină minte.

Noii proprietari ai casei au fost foarte înțelegători și au amânat mutarea până după funeralii. Două zile mai târziu, Eden și Thomas și-au încărcat lucrurile în mașina ei și au plecat să ducă cheile casei la avocați, pentru ca noii locatari să le preia de-acolo. Avocatul familiei, domnul Boswell, dăduse telefon imediat ce auzise despre moartea clienților lui, și i-a așteptat să ia cheile în primire.

– V-aș fi scris oricum, a spus el, dar dacă tot ați venit, vă pot aduce acum la cunoștință prevederile testamentare ale părinților voștri.

Nici unul dintre ei nu se gândise la bani, mai ales că niciodată nu avuseseră grija acestora. Și nici acum nu aveau motive de îngrijorare. Eden și Thomas au aflat că, la vârsta de douăzeci și cinci de ani, urmau să moștenească fiecare câte o mică avere. Între timp, deși era clar că nici un părinte nu se așteptase să moară mai curând, mandatarii erau însărcinați să le pună la dispoziție suficiente fonduri pentru a avea din ce trăi în condiții onorabile.

Ieșind din biroul avocatului, s-au îndreptat spre mașina lui Eden.

– Și acum, încotro? întrebă ea cu voce înecată, pentru prima oară conștientă că nu mai aveau unde să se întoarcă acasă.

– Hai să-ncercăm la Londra, răspunse încet Thomas, părând și el în pragul lacrimilor. Acolo ne vom pierde în mulțime și încă nu mă simt în stare să întâlnesc cunoscuți.

Locuiau de o săptămână într-o hotel londonez, când Thomas intră în camera lui Eden și-i spuse că găsise, măcar temporar, un răspuns la toate rugăciunile lor.

– Nu te prea înțeleg... replică Eden.

– Nu mai știi, îi reaminti Thomas, ce spuneai aseară? Că nu-ți prea place să locuiești la hotel și ai dori să avem o casă a noastră?

– Da, desigur. Hotelurile sunt ideale pentru vacanțe și călătorii, dar...

– Ei bine, am găsit o casă.

– Ai căutat...

Pentru prima oară după câteva săptămâni, Eden începu să se emoționeze.

– Ai găsit un apartament cu chirie! exclamă ea.

– Mda, oarecum... răspunse evaziv Thomas și, în continuare, îi spuse că de fapt nu căutase o locuință, dar în timp ce se afla în sala de vânzări a unui comerciant de mașini, dornic să-și cumpere un autoturism, auzise pe cineva strigându-l.

– Pe cine cunoșteai tu la Londra? întrebă Eden surprinsă.

– Pe nimeni – sau, cel puțin, așa credeam. Și eram sigur că nu-l cunoșteam pe individul jerpelit care mă strigase. Dar, încercând să mi-l imaginez fără barba aia neîngrijită, mi-am dat seama dintr-o dată că nu era altul decât Charlie Oakes.

– Charlie Oakes! repetă Eden, amintindu-și. Ați fost colegi de școală! Nu pe el l-au exmatriculat pentru că refuza să-și facă alte lecții decât cele care-i plăceau?

– El e! exclamă Thomas.

Și, în continuare, îi spuse că Charlie, străduindu-se să-și croiască drum în viață ca artist plastic, venise să-și vândă mașina înainte de a pleca într-un tur al lumii.

– Apropo, a întrebat și de tine, adăugă el.

– Nu m-a uitat!

Eden nu-și amintea să-l fi întâlnit vreodată pe Charlie Oakes.

– O singură dată te-a văzut și zice că niciodată n-a uitat frumusețea ochilor tăi albaștri.

– Dumnezeule mare...! murmură Eden. Și... ăă... și-a vândut mașina?

– A ajuns la conculzia că ăia de-acolo erau niște hoți și n-o meritau. Întotdeauna a fost cam sonat. Oricum, ne-am dus la una mică într-o cârciumă și, după ce i-am spus pe scurt în ce situație suntem, a zis că nici nu se gândește să nu ne lase nouă apartamentul lui cât timp e plecat, plus mașina!

A urmat o săptămână în care Eden abia a avut răbdare să aștepte până când Charlie Oakes a eliberat apartamentul, iar ea și Thomas s-au instalat în locul lui.

Mai târziu și-a dat seama că, după descrierea făcută de Thomas lui Charlie, ar fi trebuit să se aștepte la felul cum arăta apartamentul. Când a ajuns în sfârșit la mansardă, urcând trei etaje cu bagajele, a fost îngrozită.

– E... murdar! a exclamat ea, intrând.

– Și igrasios!

Thomas a urmat-o în casă și, deodată, poate din cauza mâncării stricate rămase într-o farfurie, din cauza tapetului cojit și a mucegaiului parcă scos dintr-un film horror, au izbucnit amândoi în râs.

Eden, însă, simțea că era în pragul lacrimilor și și-a stăpânit curând râsul pentru a declara:

– În dormitoare nu îndrăznesc să mă uit, iar când mă gândesc cum o fi baia, mă ia cu fiori.

Cumva, însă, în durerea care continua să-i macine după moartea părinților, curățirea sordidului apartament al lui Charlie Oakes a dobândit aspectul unei provocări de care amândoi aveau nevoie.

La sfârșitul lunii aprilie, Eden a putut trece în revistă schimbările făcute. Primul lucru fusese să cumpere așternuturi noi. Mutaseră vechile saltele, o dată cu toate celelalte obiecte inutile, într-o cameră transformată în magazie.

Camera s-a umplut curând până la refuz, iar Eden s-a apucat de curățenie. Întrucât oribila mobilă din salon era a lui Charlie, nu putea s-o arunce, ci numai s-o spele cât de cât. Tapetul, însă, trebuia să fie schimbat, și nu peste mult apartamentul a devenit, dacă nu chiar elegant, cel puțin locuibil.

În prima săptămână a lunii mai, Eden a început să se împace cu gândul că-și pierduse tatăl și

iubitoarea mamă adoptivă. Cam prin aceeași perioadă și-a dat seama că locuia totuși într-o casă ca o grotă și a început să se întrebe ce Dumnezeu căuta ea acolo.

Se afla în așa-zisa bucătărie, storcând portocale pentru micul dejun, când a intrat și Thomas și, după ce și-au dat bună-dimineața, fratele ei i-a mărturisit că și el se gândea cam la același lucru.

– Cred, Eden, spuse el gânditor, că a sosit timpul să ne reorganizăm viețile.

„Organizarea“ a avut loc la micul dejun. Nu mai puteau privi în urmă. Trebuia să se gândească la viitor.

– Am să mă angajez, declară Thomas.

– Și eu, spuse Eden.

– Dar nu într-o slujbă ca data trecută, continuă el. Voi avea grijă ca de data asta să-mi găsesc un post potrivit.

– Și eu, repetă sora lui. Doar nu ne obligă nimeni să ne repezim la prima ofertă, nu? Și între timp, adăugă ea ezitant, dacă Charlie n-o să se supere, n-aș avea nimic împotrivă să căutăm o locuință mai bună.

Thomas a acceptat ideea și au început să se întrebe dacă n-ar fi putut cumpăra un apartament.

– Crezi că domnul Boswell ne va lăsa să ridicăm un avans atât de mare? întrebă el.

– S-ar putea, răspunse Eden. În ianuarie vei împlini douăzeci și cinci de ani, așa că nu strică să-l întrebi.

Când i-au telefonat domnului Boswell, acesta le-a promis să studieze problema. Între timp, nu avea nimic împotriva prospectării unor proprietăți de vânzare.

Găsirea unor slujbe potrivite, apoi cea a unui apartament adecvat, s-au vădit a fi două sarcini mai grele decât se așteptaseră. Eden încă le mai căuta pe amândouă, când Thomas a reușit să se angajeze. La primirea scrisorii prin care i se confirma funcția de manager începător la Parnell Industrial Designs, amândoi au fost peste măsură de emoționați.

– Știam eu c-ai s-o primești! l-a felicitat ea cu entuziasm.

– Serios? Eu nu știam! a zâmbit radios Thomas. Mă așteptam să mă respingă sub motiv că sunt cam vârstnic ca să încep ucenicia în management. Dar se vede că rezultatele mele universitare au făcut impresie.

Angajarea fratelui ei la Parnell Industrial Designs a restrâns aria de căutare a unei locuințe. Dar Eden încă nu găsise nici casa, nici slujba pe care și-o dorea, când, într-o zi de la jumătatea lunii august Thomas a venit acasă, iar ea și-a dat seama din primul moment că în viața lui se întâmplase un mare eveniment.

– Ce...? începu Eden să-l întrebe, văzând că părea căzut în transă.

– Ce... ce? replică el fâstâcit.

– Ce s-a întâmplat?

– S-a întâmplat, răspunse în sfârșit Thomas, calm, că am cunoscut-o pe fata cu care vreau să-mi trăiesc tot restul zilelor.

Eden aproape că rămase cu gura căscată. Thomas mai avusese iubite ocazionale în trecut, dar nu-și pierduse capul după nici una.

– Te-ai... îndrăgostit? șopti uimită.

Încet, pe chipul lui Thomas se lăți un zâmbet.

– Cred că da.

Și, în următoarele cincisprezece minute, îi povesti cum își dăduseră târcoale el și Camilla Rodgers în ziua aceea.

Camilla Rodgers era pupila șefului său suprem, Sterne Parnell. Se părea că Sterne Parnell plecase din Londra în aceeași dimineață, într-o călătorie de afaceri de șase săptămâni în străinătate. Camilla venise la Parnell Industrial Designs cu niște hârtii pe care tutorele ei îi ceruse să i le predea adjunctului și, cotind pe un coridor al clădirii, se ciocnise de Thomas, care venea din direcția opusă.

– Ai vorbit cu ea? întrebă Eden, care nu-i dorea decât binele lui Thomas, dar în același timp se temea pentru el.

– Dac-am vorbit! replică Thomas, zâmbind. Biata fată, cred c-am lăsat-o fără suflare. Tot ce-am putut face a fost s-o invit la o cafea.

– Ai invitat-o la o cafea?!

– Și diseară luăm cina împreună.

Eden încă se mai minuna de repeziciunea cu care Thomas făcuse totul, când fratele ei spuse:

– Mașina lui Charlie e de râsul lumii, pot s-o iau pe-a ta cu împrumut?

– Desigur, răspunse Eden.

Abia atunci îi trecu prin minte că fratele ei vitreg, oricât de delicat era ca om, nu precupețea nici un efort atunci când în viața lui apărea un lucru pe care și-l dorea cu adevărat. Thomas o dorea pe Camilla – și se ducea drept la țintă!

O săptămână mai târziu, când Thomas a adus-o pe Camilla în vizită, Eden nu s-a mai îndoit că amândoi se îndrăgostiseră de la prima vedere. Camilla era o tânără drăguță, brunetă, de opt-sprezece ani neîmpliniți, și nu avea ochi decât pentru el. Nici nu părea să observe petele de umezeală de pe pereți și mobila veche și deteriorată.

Au trecut trei săptămâni și, în sfârșit, Thomas a cerut-o pe Camilla de soție. Când i-a spus lui Eden că fata acceptase, era în al nouălea cer.

– Încă nu putem anunța logodna, a explicat el. I-am spus că trebuie să așteptăm întoarcerea tutorelui ei.

Eden a zâmbit, fericită. Peste câteva zile și-a dat seama că era posibil să-și piardă vremea căutând un apartament pentru ea și Thomas. Nu exista nici un motiv ca el și Camilla să nu se căsătorească imediat ce se întorcea acasă Sterne Parnell, așa că nu trebuia să caute decât o locuință pentru ea singură.

A doua zi dimineața i-a spus-o lui Thomas și, pentru prima oară de când o cunoscuse pe Camilla, l-a văzut tulburat.

– Nu-mi place să știu că locuiești singură, spuse el.

– Eu abia aștept, replică veselă Eden. Gândește-te, numai – nu voi mai avea cămăși de călcat...!

Deodată, însă, entuziasmul îi pieri.

– Of, la naiba... mormăi ea, abia acum m-am gândit. Dacă domnul Boswell nu-mi aprobă un avans ca să-mi cumpăr o casă? Eu mai am o veșnicie până să împlinesc douăzeci și cinci de ani!

– Fir-ar să fie, Eden! se enervă Thomas. Nu-ți mai face atâtea griji cu banii, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă mandatarii nu aprobă, am să-ți dau eu bani în ianuarie, când intru în posesia părții mele de moștenire. Dacă stai să te gândești, oricum ai mai mult dreptul la ei decât mine, din moment ce de la bun început au fost ai tatălui tău.

– Eu n-am considerat niciodată așa! protestă scurt Eden.

Păreau gata să se ia la ceartă. Dintr-o dată, expresia iritată a lui Eden fu înlocuită de un zâmbet – nu se cădea să-i creeze dificultăți lui Thomas în cea mai fericită perioadă din viața lui.

Luni dimineața, la prima oră, îl găsi în bucătărie, lustruindu-și pantofii.

– Vrei să faci impresie? îl tachină ea.

– Sterne Parnell e tutorele Camillei de șase ani, dar pare să-și ia foarte în serios atribuțiile, replică Thomas. În dimineața asta mă va chema la el în birou. Cu siguranță, îmi va pune câteva întrebări semnificative – îmi stă bine cravata? întrebă el, dintr-o suflare.

Se vedea limpede cât era de nervos. Eden îi făcu o cafea, străduindu-se să-i insufle încredere.

– Ce obiecții ar putea să aibă? îl încurajă ea, continuând apoi să-l îmbărbăteze până când Thomas plecă la serviciu.

Toată ziua, Eden se gândi numai la el. Dacă n-ar fi fost convinsă că lua masa cu Camilla, ca să sărbătorească evenimentul, ar fi cumpărat toate cele necesare pentru a încropi ceva acasă. Sau, poate, avea să-l invite Sterne Parnell să ia cina la ei acasă? Oricum, era convinsă că în seara aceea nu trebuia să pună decât un tacâm la masă.

Când Thomas nu se întoarse la ora obișnuită, Eden începu să se îngrijoreze. Totuși, își alungă temerile. Era o zi emoționantă pentru el, se prea putea ca vreun coleg să-l fi invitat la un păhărel, undeva, ca să-l felicite.

Grijile îi reveniră când se făcu ora opt, iar Thomas tot nu apăruse. Oare se dusese direct acasă la Sterne Parnell? Dar știa că ea aștepta ca pe jăratic rezultatul întrevederii cu acesta! I-ar fi dat măcar un telefon ca s-o anunțe. Dacă totul mersese bine...

Cuvintele „dacă totul mersese bine“ i se învârtiră prin minte încă o oră, astfel încât, la nouă și câteva minute, când în sfârșit îl auzi pe scară, fu convinsă că nu mersese bine deloc – fără a ști de ce anume.

O singură privire spre chipul lui i-o confirmă. Era palid și niciodată, de la moartea părinților, nu-l mai văzuse atât de nefericit.

– Thomas! exclamă ea, apropiindu-se de el. Ești înghețat de frig! adâugă, când observă că obrajii îi erau învinețiți.

– Bună, Eden, răspunse Thomas.

Părea în stare de șoc. Fără să stea pe gânduri, Eden îl chemă să se așeze în apropierea focului.

Dorea cu disperare să știe ce se întâmplase, dar se gândi să-l ajute mai întâi să se încălzească.

– Ai mâncat ceva? îl întrebă.

– Nu vreau nimic, replică el.

Totuși, Eden se duse grăbită la bucătărie să pună supa la încălzit.

Reveni imediat cu farfuria aburindă, începând să caute o cale de a-l face, cu cât mai mult tact, să vorbească.

– Te-ai mai încălzit?

Thomas dădu din cap.

– Cine știe cât ai stat în frig, ca să îngheți așa...!

– De când am plecat de la birou, m-am tot plimbat pe străzi... mormăi el.

Dar de-atunci trecuseră ore întregi!

– Ai plecat la cinci?

Thomas clătină din cap.

– Trecuse de jumate...

Vorbea atât de vag, încât Eden începu să se teamă de-a binelea.

– Azi dimineață... ăă... domnul Parnell te-a chemat la el în birou, așa cum te așteptaseși?

– Nu azi dimineață.

– După-amiază?

Thomas scoase un oftat prelung, cutremurat, și în sfârșit începu să-i povestească.

– Toată dimineața am așteptat să mă cheme, spuse el. La ora mesei, neprimind nici o veste, m-am gândit că probabil avea multe de rezolvat, după ce lipsise șase săptămâni...

– Și n-a fost asta cauza?

Fratele ei părea cufundat într-o lume numai a lui, de unde nu putea s-o mai audă. Continuă:

– După-amiaza a trecut încet. Mă uitam la ceas din cinci în cinci minute. Pe la cinci fără un sfert, nu mai puteam de teamă, la gândul că, poate, Camilla nu-i spusese despre noi. Am fost gata să-i telefonez ca s-o întreb, dar știam că puteam avea încredere în ea, așa că n-am sunat-o.

– Și... te-a sunat tutorele ei... Sterne Parnell?

– M-a sunat secretara. Era cinci fără două minute, când m-a anunțat să mă prezint în biroul lui.

– Deci, așa cum te așteptaseși, Camilla i-a spus că te iubește și vrea să se mărite cu tine?

Thomas dădu din cap. Când îi răspunse, părea mai bătrân cu câțiva ani.

– M-a întrebat de ce vreau să mă însor cu pupila lui.

– Dar, cu siguranță, răspunsul a fost foarte simplu, spuse Eden. N-ai avut alte explicații de dat decât că o iubești pe Camilla...

– Sterne Parnell trăsese dinainte concluzia că n-o iubesc, declară sec Thomas.

În timp ce Eden îl privea cu ochi mari, continuă:

– M-a întrebat scurt și la obiect: „O vrei din dragoste, sau fiindcă știi că, în ziua nunții, pupila mea va moșteni o avere?“

Stupefiată că cineva îi putea vorbi astfel iubitului ei frate vitreg, Eden abia se stăpâni să nu-și exprime părerea despre șeful lui și, cu mari eforturi, reuși să spună calm:

– Nu știam că e moștenitoare.

– Nici eu nu știam, confirmă Thomas. Mă crezi sau nu, n-am discutat niciodată despre bani. Pentru mine pur și simplu nu erau importanți, și nu puteau avea importanță nici pentru Camilla.

– Dar ai... discutat despre bani cu Sterne Parnell, completă Eden. Vreau să zic, i-ai răspuns sincer și l-ai făcut să înțeleagă. I-ai spus că vei intra în posesia propriei tale averi, peste trei luni și ceva...

– N-am apucat, o întrerupse încet Thomas.

– N-ai apucat...?!

– Încă mai încercam să mă dezmeticesc – numai la o asemenea atitudine ostilă nu mă așteptasem! – când s-a răstit la mine că nu permite să mai am ceva de-a face cu pupila lui și că, din moment ce ea vine uneori pe la birou, pot să mă consider tăiat de pe statul lui de plată.

– Te-a concediat!

Nici nu-i venea să creadă. Dar, când îl văzu pe Thomas înghițind un nod, Eden înțelese că asta nu era tot.

– Și până să-i răspund, spuse el, m-am pomenit că-mi întindea un cec, cu o sumă grasă, spunându-mi: „Eliberează biroul, Morrisey, am terminat cu dumneata!“

– Doamne sfinte! exclamă Eden, înțelegând abia acum de ce arătase atât de zguduit Thomas când intrase în casă. Sterne Parnell a încercat să... să te cumpere!

– Că doar nu era despăgubirea pentru concediere! replică Thomas, povestindu-i în continuare, din ce în ce mai revoltat, cum rupsese cecul în două și-i spusese tutorelui Camillei că în veci n-ar fi avut destui bani ca să-l mituiască.

– Bravo! îl felicită Eden, care deja îl antipatiza pe Sterne Parnell din tot sufletul.

– Și nici că s-ar fi putut să rămână mai indiferent, urmă Thomas, devenind cu fiecare secundă tot mai pământiu. Dumnezeule, Eden, am crezut că mor când mi-a trântit-o: „Chestie de familie. Ești lacom, la fel ca tatăl dumitale – vrei mereu mai mult.“

– Tatăl tău...? Vrei să spui... tatăl tău vitreg? întrebă Eden, gata să-l sfâșie în bucăți pe Sterne Parnell și pe oricine îl vorbea de rău pe tatăl ei.

Dar Thomas clătină din cap, iar Eden își dădu seama că, în materie de șocuri, Sterne Parnell fusese necruțător. Ea însăși se simți zguduită când Thomas continuă:

– Camilla îi spusese numele meu și faptul că lucram ca manager începător, așa că nu i-a fost greu să afle alte detalii despre mine, de la serviciul personal. În continuare, nimic mai simplu decât să angajeze un detectiv particular, cerându-i să...

– Un detectiv particular?!?

Lui Eden nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Nu s-a jenat deloc să-mi spună ce făcuse. Fără să clipească, mi-a spus că a cerut toate detaliile posibile despre mine, începând din ziua în care m-am născut, cu precizarea că dorea să le aibă în aceeași după-amiază.

– Doamne ferește! exclamă Eden consternată.

– La patru jumate, Sterne Parnell știa unde m-am născut, cine au fost părinții mei, și faptul că... că tatăl meu... a murit de inimă, acum doi ani, în... în închisoare.

– Tatăl tău... a murit... în închisoare! șopti Eden.

– Nici tu n-ai știut?

Thomas arăta atât de prăbușit, încât Eden efectiv nu știa ce să mai spună ca să-l consoleze.

– De unde era să știu? Am crezut, la fel ca tine, că tatăl tău a murit la scurt timp după ce mama ta divorțase de el.

– Ei bine, n-a fost așa, oftă Thomas, complet demoralizat. Sterne Parnell mi-a spus fără ezitare că

tatăl meu a fost un mare escroc și, când a murit, ispășea o condamnare pentru înșelăciune. Și a mai spus că dacă-mi închipui că voi pune mâna pe averea pupilei lui înșelând-o cum că aș iubi-o, pot s-aștept mult și bine. Și m-a dat pe ușă afară.

– Cred că acest tutore al Camillei e cam bătrân ca să-i fi ars un pumn în mutră! comentă Eden, în culmea furiei.

– N-are nici patruzeci. Dar eram prea dărâmat de ceea ce-mi spusese, ca să mai stau la discuții. Nici nu-mi mai amintesc cum am ieșit din birou sau unde m-am dus. Într-un târziu, m-am pomenit pe strada noastră, deci cred că am ajuns acasă din instinct.

– O, iubitule, murmură compătimitor Eden, urându-l mai mult ca oricând pe Sterne Parnell cel de nici patruzeci de ani, care-l adusese pe fratele ei într-un asemenea hal. Dar, urmă ea, de unde știi că omul care a murit în închisoare era tatăl tău? S-ar putea ca detectivii să fi greșit ceva, să fi...

– Nu cred că au existat prea mulți oameni cu numele Denzil Byron Morissey, născuți în aceeași zi cu tata, replică Thomas, spulberându-i încă o speranță.

– I-a pomenit numele?

Thomas dădu din cap și amândoi rămaseră tăcuți. Eden căuta zadarnic să spună ceva care să-l mai liniștească.

– Și Camilla? întrebă ea, cu o notă de voie bună, sperând ca la auzul acestui nume Thomas să se mai însenineze.

– Ce-i cu ea?

– Păi... ăă... nu se-așteaptă s-o suni?

– După tot ce i-a spus Sterne Parnell despre mine?

– Îl crezi în stare să-i fi spus...?

– Că tatăl meu a fost un pungaș? o întrerupse Thomas. Fii sigură că i-a spus! Sper numai s-o fi luat cu blândețe când a adăugat că și eu încercasem s-o păcălesc ca să pun mâna pe averea ei.

Eden se îndoia că Sterne Parnell avea o singură celulă blândă în organism. Cât de brutal fusese în stare să-i spună lui Thomas ceea ce-i spusese! Nu, ce mai, Sterne Parnell era un porc de câine, iar Thomas i-o putea plăti cum nu se putea mai simplu.

– Vei putea dovedi curând că puțin îți pasă de averea ei, se grăbi ea să-l asigure. Nu trebuie decât să-i spui Camillei că, în ianuarie, îți vei moșteni propria ta avere! Dacă ea dorește neapărat aprobarea tutorelui ca să se mărite cu tine, domnul Boswell poate confirma...

– Nu! o întrerupse Thomas, cu un glas atât de chinuit încât lui Eden îi veni să plângă. Cum să mă mai pot însura cu Camilla acum? continuă el, distrus. Acum, când știe că-s fiul unui pușcăriaș?

Eden se strădui din răsputeri să-l încredințeze că nu putea fi făcut în nici un caz răspunzător de păcatele tatălui său, dar seara, când se duse la culcare, fu nevoită să se recunoască înfrântă. Thomas nu putea trece peste convingerea că nu-i putea cere Camillei să-și unească destinul cu al unui fiu de pușcăriaș.

A doua zi dimineața, Eden se trezi în zori. O singură privire spre chipul tras al lui Thomas o înștiință că fratele ei nu închisese ochii toată noaptea.

După ce-l lăsă în apropierea firmei, pentru a lua mașina lui Charlie pe care o lăsase parcată acolo în ajun, porni spre Surrey, să vadă o posibilă locuință. Din păcate, casa nu corespundea deloc așteptărilor, necesitând luni întregi de reparații. Curând, însă, Eden înțelese că bătrânei proprietărese îi era atât de urât singură, încât acceptă să rămână la un ceai și porni înapoi abia spre ora două.

Când văzu un mesaj rezemat pe consolă, își spuse din nou că Thomas era unul dintre cei mai atenți și binevoitori oameni din lume. Prevăzând că-i scrisese unde era și la ce oră să-l aștepte, luă biletul să-l citească.

Se înșelase. Parcurse repede rândurile scrise, apoi le reluă încă o dată, mai pe îndelete.

„Dragă Eden," scrisese Thomas, „Camilla s-a certat îngrozitor cu tutorele ei și a plecat de-acasă. Întrucât sunt sigur că aici o va căuta în primul rând, o iau cu mine. Te anunț imediat ce ne găsim un rost pe undeva. Nu-ți face griji. Cu drag, Thomas."

Eden se prăbuși pe sofa. Dar, cu scrisoarea încă în mână, nici nu apucase să-și facă vreo părere despre conținutul ei, când începură dintr-o dată să se audă bătăi furioase în ușă, făcând-o să tresară îngrozitor.

Nici nu apucase să deschidă bine, când un glas o întrebă răstit:

– Cine ești dumneata?

Eden fu complet descumpănită de această introducere ostilă – dar dintr-o dată își aminti o frază din mesajul lui Thomas: „sunt sigur că aici o va căuta în primul rând".

La fel de ostilă, privi drept în ochii cenușii și reci ai bărbatului sub patruzeci de ani, înalt, brunet și distins, care apăruse în prag, și i se adresă cu trufie:

– Mai bine zis, cine ești dumneata?

Deși, la drept vorbind, știa prea bine cine era!

Capitolul 2

În câteva secunde, Eden își dădu seama că dacă intenționa să-l aștepte pe Sterne Parnell să-i spună cine era, putea s-aștepte mult și bine. Aroganța îi era la fel de nesuferită ca tot restul persoanei lui, conchise ea rapid când, trecând peeste întrebarea care-i fusese adresată, Parnell pârâi scurt:

– Unde-i Morissey?

– Ce te privește pe dumneata unde e? replică Eden și văzu, după felul cum i se îngustaseră ochii, că îl irita la culme. Ceea ce o mulțumea. Zâmbi.

– Locuiești aici? întrebă Parnell cu o mișcare smucită a capului, neimpresionat de faptul că dinții ei albi, impecabili, păreau o reclamă la pastă cu fluor.

– Da! răspunse răstit Eden, cu surâsul pierindu-i de pe buze.

– Ești metresa lui Morissey! aruncă disprețuitor Parnell. Dumneze...

– Întâmplător, nu sunt, replică ea, făcând eforturi să-și păstreze calmul. Dumneata, desigur, ești Sterne Parnell. Am...

Când o întrerupse din nou, în ochii lui Parnell luci o licărire foarte neplăcută.

– Deci sunteți înhăitați!

– Ce...? începu Eden dar, simțind că intra în defensivă, schimbă tactica. N-avem în ce să fim înhăitați! declară ea răspicat.

– S-o crezi tu! Te interesează banii mei, la fel ca pe Morissey.

În timp ce Eden începea să vadă roșu la auzul cuvintelor lui, Parnell continuă:

– Împreună ați pus totul la cale, nu? El se însura cu pupila mea, iar dumneata rămâneai pe-aproape ca să împărțiți prada. Sunteți niște...

Mâna lui Eden, repezindu-se prin aer, îl făcu să se oprească. Totuși, nu-și atinse ținta, căci a lui se ridică mai repede, apucând-o de încheietură.

– Adevărul doare? întrebă cu dispreț Parnell.

În timp ce-și smulgea mâna din strânsoare, Eden descoperi că, în timpul schimbului de replici, Sterne Parnell reușise să treacă pragul.

– Thomas nu e acasă! spuse ea, bănuind că Parnell intrase ca să vadă cu ochii lui dacă era sau nu acolo.

– De când îl cunoști? întrebă Sterne Parnell, fixând-o cu ochii lui cenușii și reci.

– Aș putea spune că de-o viață, dar ar fi adevărat numai pe jumătate, răspunse cu sinceritate Eden. Ca să nu pierdem timpul, continuă ea, am douăzeci și doi de ani, iar Thomas nu m-a răpit când eram mică. Nu suntem amanți – e fratele meu vitreg.

– Fratele... dumitale... vitreg... repetă încet Parnell, observându-i părul blond și des, care cobora în linie dreaptă, pentru a se termina brusc, fără nici un fel de bucle sau curbe, mai jos de bărbie.

– Regret că te dezamăgesc, murmură ipocrit-suav Eden. Cred că e foarte iritant să descoperi că ai greșit, dar nici unul dintre noi nu urmărește să înșface moștenirea Camillei.

Văzându-i pe chip că se pregătea să strecoare un nou sarcasm, se grăbi să continue:

– De fapt, când părinții noștri au murit...

Dintr-o dată se opri. Era pentru prima oară când vorbea despre moartea părinților ei și cu altcineva decât Thomas sau domnul Boswell și, în mod inexplicabil, nu mai putea să continue.

– Ce spuneai? o îndemnă Sterne Parnell.

Învingându-și momentul de slăbiciune, Eden își dădu seama, după expresia lui neîncrezătoare, că orice spunea i s-ar fi părut o invenție pură.

– Thomas n-are nevoie să se însoare pentru bani, declară ea sec, fără să mai ezite. Amândoi avem destui.

Sperase să-i alunge scepticismul – dar... nici o șansă! îi urmări ochii care treceau în revistă mobila degradată din living.

– Câștigurile necinstite pe care vi le-o fi lăsat moștenire tatăl vostru nu par să vă fie de prea mare folos, comentă el cu glas înghețat.

– Pentru informarea dumitale, replică Eden cu demnitate, Thomas și cu mine am luat doar cu împrumut acest apartament, de la un prieten, în timp ce ne căutăm o locuință mai potrivită.

Ignorându-i expresia, în care se citea clar că nu credea o iotă, continuă rece:

– După părerea mea, ar fi culmea proastelor maniere să răsplătim ospitalitatea gazdei aruncându-i lucrurile în stradă și înlocuindu-le cu ale noastre.

Puțin îi păsa dacă o credea sau nu. Oricum, ar fi trebuit să-l dea afară de mult.

– Am să-i spun lui Thomas că l-ai căutat, încheie ea, într-o aluzie civilizată că abuzase de timpul ei.

Dar Parnell numai de comportament civilizat nu avea chef.

– Morissey poate să se ducă și la dracu' din partea mea! scrâșni el. Nu vreau decât s-o găsesc pe Camilla.

– Camilla... a... dispărut? se interesă Eden.

Când Sterne Parnell deveni rigid un moment, se grăbi să continue, sinceră:

– Nu știu nimic despre ea. Am lipsit câteva ore, ca să văd o proprietate pe care s-ar putea s-o cumpărăm sau nu. Deci, dacă întâmplător Camilla a trecut pe-aici...

Nu termină fraza, devenind conștientă că Parnell continua s-o privească atent, dar curiozitatea îi desferecă repede limba.

– Azi n-ai fost la birou? întrebă ea.

– Ce naiba te privește pe dumneata dacă am fost la birou sau nu? lătră antipatic Parnell.

Eden începea să se sature de oaspetele nepoftit. Totuși, reuși să-și păstreze calmul, remarcând pe același ton politicos.

– Mă gândeam doar că, dacă te duceai la birou, n-ai fi aflat până diseară, la întoarcerea acasă, că pupila dumitale a... ăă... a șters-o.

Parnell îi aruncă o privire mai-mai s-o sfâșie, dar își păstră totuși calmul în timp ce-i explica:

– Mi-a telefonat menajera, după ce a găsit pe masa Camillei un bilet adresat mie.

– Câtă loialitate! comentă ironic Eden.

– Nu e vorba de nici o loialitate. E vorba numai de interesele Camillei.

– I-ai spus servitoarei că fratele meu vitreg nu e destul de bun pentru pupila dumitale? izbucni Eden, pierzându-și în sfârșit calmul.

– N-a fost nevoie să-i spun nimic...

– Da, n-a fost nevoie, pentru că te-a auzit, cu siguranță, când te-ai certat cu Camilla de era să se dărâme pereții! i-o reteză ea, nemaiputându-se stăpâni.

– Având în vedere că pupila mea a reacționat destul de isteric când i-am adus la cunoștință câteva fapte despre Morissey, cred că discuția dintre noi a fost într-adevăr cam zgomotoasă. Dar, continuă el, fără s-o slăbească din ochi, dacă n-ai văzut-o azi și n-ai auzit nimic despre ea, de unde știi că ne-am certat?

– Păi...

Două secunde încheiate, Eden căută o explicație – până se întrebă de ce era ea obligată să dea explicații.

– Nu sunt la nici o anchetă, declară cu voce uscată și, pornind spre ușă, îi mai spuse tăios: dacă nu te superi, domnule Parnell, sunt sigură că și dumneata, la fel ca mine, mai ai și alte treburi pe ziua de azi.

Spre enervarea ei, însă, Sterne Parnell nu schiță nici un pas spre ușă.

– Din moment ce e clar că pupila mea a trecut azi pe-aici, iar acum trebuie să fie undeva cu Morissey, replică el arogant, nu-mi rămâne decât să-i aștept.

Întorcându-se dinspre ușă, Eden se întrebă dacă să mai încerce totuși sau nu să-i ardă vreo două. Dar expresia lui hotărâtă o anunță că, deși considera apartamentul doar o idee mai răsărit decât o cocioabă, în caz de nevoie ar fi rămas acolo până a doua zi dimineața.

Oftând adânc, recapitulă repede în minte textul scrisorii pe care o găsise. Apoi, convinsă că nu conținea nici un indiciu care să-l trimită pe urmele lui Thomas, întrebă pe un ton bătăios:

– Ce scria în mesajul Camillei?

Fără să clipească, Parnell răspunse imediat:

– Scurt și la obiect, Camilla mi-a scris sfidător: „Mă mărit cu Thomas!“ și nimic mai mult. Dar în mesajul primit de dumneata ce scria?

Eden zări un colț al hârtiei ieșind de sub poșeta pe care și-o pusese pe masă. O scoase de-acolo și i-o înmână lui Sterne Parnell.

Acesta o citi repede. Din gestul cu care îi întinse scrisoarea reieșea clar că nu-l încânta deloc ce aflase.

– Ce intenționezi să faci? întrebă Eden când, fără un singur cuvânt de mulțumire, Parnell porni spre ușă.

– Am să mă gândesc eu la ceva, aruncă el peste umăr. Și cu asta, ieși.

Eden închise ferm ușa în urma lui. Descoperi însă, pe parcursul acelei zile, că nu-i era la fel de ușor să-și închidă și mintea.

Ceea ce, conchise ea când se culcă, nu era deloc surprinzător. Fără a fi încrezută, știa că arăta destul de bine. Iar bărbații, din câte știa, tindeau mai degrabă să se arate prietenoși cu ea, nu reci și ostili, așa cum fusese Parnell!

A doua zi dimineața, Eden se trezi întrebându-se de cât timp aveau nevoie Thomas și Camilla pentru a ajunge la o concluzie. Știind că pentru ei nu conta decât dragostea pe care și-o purtau, se aștepta să primească un telefon chiar în aceeași zi.

Motiv pentru care se temea să iasă din apartament. Potrivit legilor lui Murphy, era de așteptat ca Thomas să-i telefoneze exact în minutele când cobora ea în stradă să-și cumpere un ziar.

Eden nu părăsi apartamentul nici o clipă în miercurea aceea, dar telefonul nu sună. Totuși, avu parte de-o vizită – o vizită de care ar fi preferat să se lipsească.

Pe la șapte și ceva, un ciocănit apăsat în ușă o smulse din așteptare. Se duse să deschidă, pregătindu-se instinctiv pentru o confruntare.

Cât timp stătu privind rece spre bărbatul înalt și brunet care se uita la ea în tăcere, Eden nu știa. Dar, când observă că Parnell aștepta să fie invitat în casă înainte de a spune ce avea de spus, făcu un pas înapoi, lăsându-l să treacă pragul.

– Te-a contactat fratele tău vitreg? întrebă el repezit.

– Nu, răspunse scurt Eden, nemulțumită că-i acceptase cererea nerostită de a-l primi înăuntru.

– Nici el și nici pupila mea n-au trecut azi pe-aici?

Această nouă întrebare o înfurie și mai mult.

– Ce spui?! comentă ea sarcastic. Va să zică, măreața dumitale firmă de detectivi particulari n-a reușit să le ia urma?

Drept răspuns, Parnell o învrednici cu o privire posomorâtă, fiind evident că nu avea intenția să se scuze pentru povestea cu detectivii.

– M-am lispit de serviciile lor după ce mi-au oferit, în foarte scurt timp, informațiile de care aveam nevoie, spuse el pe un ton ostil.

Eden își înghiți răspunsul; îi stătea pe limbă să-i replice că se cam pripise să-i concedieze. Altfel, ar fi putut afla că Thomas nu moștenise nimic din caracterul de escroc al tatălui său și, curând, urma să intre în posesia unor fonduri substanțiale, fără nici o legătură cu pungășiile lui

Denzil Byron Morrisey. Totuși, neștiind ce anume voia Thomas să-i spună lui Parnell și ce nu, preferă să-și țină gura.

– Păcat că ai bătut drumurile de pomană!

Neluându-i în seamă lucirea tăioasă din ochi, continuă dulce:

– Nici Camilla și nici Thomas n-au fost aici, îmi pare atât de rău!

Zâmbi mieros, apoi adăugă:

– Ai dori să le transmit vreun mesaj, dacă... ăă... telefonează, sau...?

– Pe moment, i-o reteză furios Sterne Parnell, singurul meu mesaj e că tare ți-aș mai arde câteva la fund, obraznico!

Eden înțelese că forțase prea tare nota. Scânteia care scăpărase în ochii aceia metalici o făcu să se retragă cu câțiva pași.

– Dacă mă atingi cu un singur deget, îl preveni ea, regăsindu-și curajul, am să te dau în judecată pentru...

– Vătămare corporală – contra unor daune morale și materiale enorme, nu mă îndoiesc! interveni el caustic.

Eden avu nevoie de un moment pentru a înțelege că Sterne Parnell o credea într-adevăr pusă pe căpătuială.

– Ești imposibil! strigă ea. Să nu te mai prind pe-aici!

Și, fără a risca să se apropie prea mult, îl ocoli spre ușă, pe care o deschise.

Sterne Parnell nu se grăbi să iasă. Își scoase stiloul și o fișă de hârtie, pentru a scrie ceva. Apoi îi întinse hârtiuța, abia stăpânindu-și furia.

– În eventualitatea improbabilă că ți se trezește cine știe ce urmă latentă de bun-simț, poate îmi dai și mie un telefon dacă afli ceva despre pupila mea de șaptesprezece ani.

Cuvintele lui erau usturătoare. Eden își ascunse sentimentele, coborând privirea spre bucata de hârtie. Văzu că Parnell scrisese două numere de telefon – de-acasă și de la birou, probabil – după care, revenindu-și, îl privi cu o expresie care spunea: „Nu-ți face prea mari speranțe."

– Îți promit, zise ea.

Văzu clar că-l înfuriase și mai tare. Fără să salute, Sterne Parnell plecă grăbit.

Cu excepția unei ieșiri până la colț, ca să-și cumpere o pâine, Eden stătuse toată ziua nedezlipită de telefon – dar tot degeaba. La șapte și jumătate seara, când îl auzi pentru prima oară sunând, aproape că se aruncă asupra receptorului.

– Alo...! răspunse ea cu sufletul la gură.

Nu-și dădu seama cât de sufocat vorbise până când auzi glasul înfumurat al lui Sterne Parnell.

– Înțeleg că n-ai primit nici un semn de la Morissey.

– Dacă primeam vreo veste, răspunse ea cu ostilitate vădită, fii sigur că aș fi avut bunul simț de a te suna!

Și trânti telefonul.

Zorii zilei de vineri se iviră umezi și friguroși, cu nori și vânt. Thomas încă nu telefonase, dar Eden reținuse promisiunea lui, că avea s-o sune imediat ce li se lămurea cumva situația.

Seara la șapte, fără nici o veste, Eden începu să se întrebe dacă-l cunoștea chiar atât de bine pe cât crezuse pe fratele ei vitreg, cu gândirea lui aparent necomplicată.

Telefonul sună înainte de opt. Se repezi să răspundă, dar își aminti dezamăgirea din seara trecută, când auzise în receptor glasul lui Sterne Parnell, și ezită. Numără până la trei, după care ridică receptorul. Fu nevoită să aștepte căderea fiselor, înainte de a auzi glasul lui Thomas.

– Thomas! strigă ea. O, iubitule, am fost atât de... Ești bine?

– Da. Amândoi suntem bine, o asigură el și, în continuare, îi spuse că ajunseseră în Lake District, unde închiriaseră o vilă de vacanță.

– O vilă de vacanță? repetă Eden.

– Evităm hotelurile, pentru eventualitatea că tutorele Camillei va obține un mandat de urmărire, îi explică Thomas, apoi o întrebă: apropo, ai vreo veste de la el?

– A trecut pe-aici, așa cum te așteptaseși, dar nu-mi creează probleme, se grăbi ea să-l liniștească.

– Bine. Noroc că e sfârșit de sezon, așa că nu ne-a fost greu să închiriem casa pentru o lună. Totuși, singura problemă e că, deși m-am oprit la bancă și am scos o sumă măricică înainte de plecare, am plătit chiria în avans și nu mi-a mai rămas aproape nimic.

– Ai uitat să-ți iei carnetul de cecuri?

– Nu, îl am la mine, cum și Camilla îl are pe-al ei. Dar ne-am dat seama că oricărui cec încasat i se poate lua urma până în zona asta.

– O, dragul meu! exclamă Eden, dar imediat trecu la o atitudine mai pragmatică. Și cu ce crezi că aș putea să te ajut?

Thomas mai introduse câteva fise în aparat și o întrebă dacă le putea aduce ceva alimente și bani.

– În primul rând mâncare, spuse el. Ne temem să nu fim văzuți, așa că ziua, pe lumină, stăm mai mult în casă.

Îi dădu adresa și-i spuse că abia aștepta s-o vadă.

– Pornesc chiar acum, răspunse Eden. Mai ai nevoie de ceva?

– Dacă stau să mă gândesc, nu ne-am prea luat îmbrăcăminte de schimb...

– Las-o în seama mea.

Peste câteva minute, Eden căuta cea mai mare valiză pe care o aveau.

Împachetă repede câteva rânduri de haine de-ale lui Thomas și, întrucât ea și Camilla aveau cam aceleași măsuri, și unele dintre propriile ei articole. După ce puse și cele ce-i erau ei însăși necesare la drum, începu să golească dulapul din bucătărie.

Durase mai mult decât se așteptase, dar în cele din urmă lângă ușă se adunară două valize mari, un coș de cumpărături, două cutii de plastic cu mâncare și geanta ei de voiaj.

În timp ce cobora cu prima valiză la mașină, pe Eden o opri un gând extrem de ciudat. Dintr-o dată, era copleșită de sentimentul că trebuia să-l sune pe Sterne Parnell pentru a-l anunța că primise în sfârșit o veste de la Thomas!

Peste o clipă, hotărî că, după ceea ce-i făcuse lui Thomas, Parnell merita cu vârf și-ndesat să-și facă griji – așa că duse valiza jos și reveni să ia restul bagajelor.

În timp ce arunca o ultimă privire prin apartament, ochii i se opriră asupra telefonului, ca atrași de un magnet.

Ducă-se dracului! își spuse Eden.

Și totuși... îi promisese.

Conștiința continua s-o îmboldească: ce rău făcea dacă-i dădea telefon?

Nu era nimic rău în asta.

Se hotărî să-l sune – dacă găsea hârtiuța cu numărul, în următoarele șaizeci de secunde.

O găsi într-o vază decorativă, peste numai treizeci de secunde.

Era vineri – poate că Sterne Parnell ieșise seara în oraș...

Îi răspunse înainte ca Eden să se fi hotărât cum să înceapă. Luată pe nepregătite, spuse primul cuvânt care-i veni în minte:

– Sterne...

Tocmai se pregătea să se corecteze, adresându-i-se cu „domnule Parnell“, când constată că Sterne, spre surprinderea ei, îi și recunoscuse vocea.

– Eden! exclamă el tăios.

– Da...

Nu, nu era prietenos – numai că nu-i știa numele de familie...

– Thomas a dat telefon, se grăbi ea să-l anunțe.

– Te-ai ținut de cuvânt! constată surprins Sterne Parnell.

– Nu prea voiam, recunoscu Eden. Numai că... în fine, m-am gândit că ai vrea să știi că pupila ta e bine.

– Unde e?

– Îmi pare rău, nu-ți pot spune. La revedere.

Și închise telefonul.

Încuie grăbită ușa apartamentului și coborî cu restul bagajelor la mașină. După ce le puse în portbagajul Metro-ului, ocoli spre portiera de lângă volan și...

– O, nu! exclamă ea, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

De marți, când folosise ultima oară mașina, și până acum, un pneu despre care bănuise că avea o înțepătură cât un vârf de ac se dezumflase ca o budincă fleșcăită!

Tocmai se întreba cât de greu sau de ușor i-ar fi fost să schimbe roata, când o izbi un gând înfricoșător.

Trecuseră aproape cincisprezece minute de când îi telefonase lui Sterne Parnell.

De ce, o, de ce o făcuse? Acum îl cunoștea destul de bine ca să-și dea seama că nimic nu-l putea opri!

Trecu la acțiune cu toată viteza.

Scoase toate bagajele, îngrămădindu-le pe trotuar, în ideea de a ușura mașina, apoi începu să inspecteze misterele trusei de scule.

Peste alte cincisprezece minute, reușise în sfârșit ceva – să-și rupă o unghie.

Continuă, cu încăpățânare, să încerce schimbarea roții, căutând să se convingă zadarnic că, desigur, Sterne Parnell avea o întâlnire la sfârșit de săptămână și escorta cine știe ce domnișoară la un nightclub. Aproape ajunsese s-o creadă, când auzi o mașină apropiindu-se, cu motorul torcând lin... pentru a se opri la câțiva metri distanță.

Simți un fior prin șira spinării. În acel cartier, motoarele mașinilor nu torceau! Mașinile din cartierul lui Charlie Oakes tușeau, bolboroseau, păcăneau – numai de tors nu torceau niciodată! Iar portierele lor se trânteau cu bufnituri asurzitoare. Portiera care tocmai se închisese acum avea un sunet discret, aproape politicos.

În timp ce se chinuia să deșurubeze o piuliță care părea sudată de filet, Eden auzi pașii, dar rămase cu capul plecat.

Pașii se apropiară, mai mult, și mai mult... și se opriră. Eden văzu o pereche de pantofi bărbătești. Pantofi de piele, făcuți la comandă – cine mai văzuse așa ceva în cartier?

Eden știu că i se adeveriseră cele mai negre temeri, când recunoscu în sfârșit și glasul.

– Se pare, spuse tărăgănat acesta, că te-a cam lovit ghinionul...

Capitolul 3

Eden era la fel de furioasă pe sine ca și pe Sterne Parnell. Of, de ce îi telefonase?

– Dacă ești cât de cât bărbat, se răsti ea, te-ai oferi să-mi schimbi roata!

Totuși, în contrast cu enervarea ei, Parnell nu dădea nici un semn de furie. Spuse numai, rar:

– Ia te uită... ce s-o fi întâmplat cu domnișoara noastră cea emancipată...?

Eden tocmai își reluase asaltul asupra îndărătnicei piulițe, când Sterne interveni:

– La o parte.

Până să se dezmeticească, două mâini puternice o apucară de talie și o dădură... la o parte, precum îi spusese.

N-avea nici o obiecție ca altcineva să-i schimbe roata – dar avea toate obiecțiile posibile față de faptul că, dacă ea nu reușise nici măcar s-o clintească, rupându-și și o unghie pe parcurs, Sterne Parnell o desprinse cât ai bate din palme!

Umilită, Eden se retrase pe trotuar, mângâindu-se cu gândul că rostul ei în viață nu era acela de a ști cum se drege o pană de cauciuc!

Prea târziu își dădu seama că, în loc de a-și linge rănile din amorul propriu, ar fi făcut mai bine să inventeze o explicație plauzibilă. Căci Sterne Parnell i se alăturase din nou, recomandându-i:

– Ar fi bine să dai la vulcanizat cauciucul pe care ți l-am înlocuit, înainte de a porni în marea călătorie.

– Cine spune că plec într-o mare călătorie? replică ea pe negândite.

Drept răspuns, Sterne arătă spre muntele de bagaje din apropiere.

Înăbușindu-și un geamăt, Eden se blestemă că nu ascunsese bagajele. Acum nu-i mai rămânea decât să încerce să facă față.

– Dumnezeule mare! pufni ea, pornind spre portbagaj. Parcă numai la drum lung poate omul să plece cu multe bagaje!

Sterne Parnell o ajută să le încarce la loc, dar Eden avu grijă că mânuiască ea containerele cu mâncare.

– Mulțumesc, îi spuse, agățându-și poșeta de umăr, când terminară încărcatul.

– Să înțeleg că pleci undeva în apropiere, dar pentru mai mult timp? se interesă Sterne.

Dacă ar fi fost după ea, Eden l-ar fi lăsat să înțeleagă ce voia. Numai că era la mijloc interesul lui Thomas și al Camillei, care o obliga să fie mai abilă.

– Mhm, confirmă ea, făcând încă un pas spre portiera din față. Mă duc într-o vizită, pentru mai mult timp. Thomas știe. Acum, că m-a anunțat că e bine – și el, și Camilla, desigur – pot pleca fără nici o grijă.

– Într-o vizită... la un prieten? întrebă Sterne Parnell, cu glasul dintr-o dată neașteptat de aspru.

Eden îl privi surprinsă, dar preferă să n-o mai lungească.

– Numai dacă... Megan... s-a schimbat mult de când am văzut-o ultima oară, zâmbi ea.

Tocmai pusese mâna pe clanță, când glasul lui o opri din nou.

– Înainte de a pleca, Eden, îi spuse, pe un ton devenit brusc mieros, crezi c-aș putea să mă spăl pe mâini?

Și ea avea mâinile murdare, dar era atât de nerăbdătoare să scape încât ar fi fost gata să treacă peste asta. Prea târziu, își aminti că nici măcar nu-i mulțumise pentru schimbatul roții. Nu-i mulțumi nici acum, aruncându-i doar o privire ostilă, și fără o vorbă îl conduse până în apartament.

– Baia e acolo, spuse ea pe un ton cât mai indiferent, apoi trecu în bucătărie.

Că avea mâinile „murdare“ era puțin spus. În timp ce și le freca insistent, se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să amâne plecarea pe mâine. Dar Thomas și Camilla o așteptau în aceeași seară – și-apoi, până a doua zi, Sterne Parnell putea instala detectivii particulari în fața casei. Cu cât întârzia mai mult în baie, spălându-se pe mâini, cu atât Eden devenea tot mai convinsă că nu-i crezuse povestea.

Își pilise toate unghiile până la aceeași lungime cu cea ruptă, când Sterne apăru în sfârșit.

– Nu pot spune că mi-a plăcut prea mult parfumul săpunului, murmură el, apropiindu-se agale.

– Scuzele mele, replică Eden. Dacă știam că voiai să folosești baia, aș fi chemat o echipă de intervenție sanitară.

Îi văzu colțurile gurii tresărind, ca și cum și-ar fi stăpânit cu greu râsul. Din cine știe ce motiv, îi venea și ei să zâmbească.

Inspectându-și mâna dreaptă în căutarea vreunei urme de murdărie, Sterne întrebă pe un ton voit nepăsător:

– Ce anume a spus fratele tău când a dat telefon?

O luase complet pe neașteptate. La fel de neașteptat fu și faptul că Sterne Parnell își pierdu dintr-o dată interesul pentru mână, ridicând brusc spre ea doi ochi pătrunzători.

– Nu... n-n-n-a spus... prea multe... se bâlbâi Eden, încercând să se adune. Vorbea de la un telefon public... A spus că amândoi sunt bine...

Își mută privirea, nefiind obișnuită să mintă, și continuă printre dinți:

– Abia a avut timp să-i ureze toate bune lui... Megan... și să-mi dorească o ședere plăcută în... în Wales, în South Wales... improviză ea, alegând orice direcție diferită de nord. Apoi s-a auzit semnalul, iar lui Thomas i se terminaseră fisele...

– Poate-ar fi bine să-mi dai numărul ei, propuse Sterne.

– Al cui?

– Al lui Megan.

Eden încercă să mai câștige puțin timp.

– De ce Dumnezeu ai nevoie de numărul ei?

Cu un zâmbet ipocrit, Sterne răspunse alene:

– Ca să te sun, în caz că mai afli ceva despre Morissey. Cred că și el are numărul prietenei tale, nu?

– Da, da! replică Eden, cu un zâmbet la fel de sincer ca al lui. Dar Megan și cu mine ne-am făcut așa de multe planuri, mă îndoiesc că ne vei găsi acasă. Poate-ar fi mai bine să te mai sun eu, propuse ea cu amabilitate, deschizând ușa.

Când ajunseră din nou pe trotuar, îi zâmbi cochet.

– Îți mulțumesc că mi-ai schimbat roata.

– Ce altceva era să fac, într-o seară de vineri? replică el.

– Într-adevăr, murmură Eden, aruncând o privire spre Jaguar-ul prelung și lucios parcat în spatele Metro-ului ei. La revedere.

Privind pe furiș în timp ce descuia portiera, văzu că și Sterne o descuia pe cea a mașinii lui. Când o salută cu un gest, Eden își dădu seama că îi observase privirea furișă. Îl salută și ea și se așeză la volan.

Dornică să aștepte până când Parnell părăsea zona, își făcu de lucru fără a porni mașina.

Peste trei minute, când Jaguar-ul încă nu plecase, Eden începu să se neliniștească.

„Nu fi proastă!“ își spuse ea, răsucind cheia în contact și aprinzând farurile.

Șoferul mașinii din spate făcu același lucru.

Eden porni.

Parnell o urmă.

Agitația îi crescu și mai mult când, deși mergea destul de încet, constată că Jaguarul se mulțumea să n-o depășească, oricâte ocazii ar fi avut.

Eden își dădu seama că nu se putea înscrie pe autostrada M1 până nu scăpa de tutorele Camillei. Cu puțin noroc, avea s-o poată face în următoarele câteva minute.

Metro-ul ei nu era la fel de rapid ca Jaguar-ul, dar era sprinten. La primul semafor, Eden opri pe banda de circulație care ducea drept înainte. În clipa când culoarea se schimbă, prinse o ocazie și profită. Dintr-o mișcare, se asigură, apăsă pe accelerator și trase de volan spre stânga.

Și dusă fu!

În următorul sfert de oră, Eden puse în aplicare tot ce învățase la școala de șoferi. Trecu de primul colț, apoi la dreapta, din nou la stânga, fără să scape un moment din ochi oglinda retrovizoare... În sfârșit, cu inima bătându-i și adrenalina circulând prin organism, trase pe margine. Întoarse capul, se uită în urmă, în jur... și începu să râdă. Scăpase!

Apoi, observă împrejurimile. Habar n-avea unde ajunsese, așa că porni din nou, în căutarea unei artere principale, unde existau indicatoare rutiere.

În sfârșit, o pancartă o înștiință că, dacă dorea să ajungă pe șoseaua M1, trebuia să cotească la dreapta. Eden râse, dându-și seama că, dacă o lua la stânga, s-ar fi îndreptat spre M4 – autostrada care ducea în South Wales!

Amuzată, semnaliză intenția de a coti la dreapta. N-avea nici o treabă în South Wales!

Tocmai pornise, când se uită în oglinda retrovizoare... și tot entuziasmul i se risipi.

Mașina din spatele ei era un Jaguar.

Cu gura căscată, Eden observă că și șoferul acestuia semnaliza dreapta.

Uluită, acționă instinctiv. Trase fulgerător de volan spre stânga.

Porcul, nesimțitul, diavol viclean ce era! Dar nici toate epitelele din lume nu puteau schimba faptul că, deși își anunțase intenția de a o lua la dreapta, Sterne Parnell n-o făcuse.

Eden încă nu terminase cu ocările, când în față apăru intrarea pe șoseaua M4. Jaguarul o urma, iar Eden își dădu seama că nu-i mai rămânea decât să-și continue drumul.

Așa cum se așteptase, Sterne Parnell se afla încă în urma ei, când Eden părăsi autostrada, cotind spre intrarea unui hotel. Nu fu surprinsă deloc când Jaguar-ul ocupă spațiul alăturat.

Luându-și poșeta și geanta de voiaj, Eden încuie mașina, în timp ce continua să-l ignore pe Sterne Parnell. Se hotărâse să nu-i mai adreseze nici o vorbă acelui individ odios.

– Ai un stil criminal de a conduce, murmură el, nu fără farmec, în timp ce intrau în hotel.

Eden înțelese că se referea la zbenguiala de pe străzile Londrei, precum și la faptul că, deși semnalizase dreapta, cotise la stânga. Dar, adăugând și jignirea pe lângă faptul că îi dejucase planurile, îi era greu să-și respecte jurământul de a nu-i mai vorbi niciodată. Își stăpâni un șuvoi de cuvinte usturătoare, îndreptându-se spre recepție.

Abia atunci descoperi ce însemna să fie ignorată. Căci recepționerul de noapte, care îndeplinea și funcția de portar, nu se uită la ea ci la bărbatul care o însoțise.

– Bună seara, domnule! salută acesta cu adânc respect.

– Aș dori o cameră, replică Sterne.

Deși nu-l privea, Eden știu că se uita la ea când adăugă:

– Numai pentru o noapte, cred.

Omul de la recepție se grăbi să-l servească, iar Eden, plictisită, înțelese că Sterne Parnell era genul care întotdeauna îi făcea pe toți să se căciulească la picioarele lui.

– Desigur, domnule! zâmbi recepționerul. O cameră pentru două persoane?

Era cazul ca Eden să intervină.

– Nu suntem împreună, îi spuse ea pe un ton înghețat.

Ar fi adăugat că dorea o cameră aflată cât mai departe posibil de a bărbatului care, absolut întâmplător, intrase în același timp cu ea, când Sterne Parnell vorbi din nou. Iar cuvintele pe care le spuse, mai ales prin tonul folosit, sugerară clar că în mod normal el și Eden se aflau în relațiile cele mai intime.

– Se pare că în noaptea asta am să mă culc singur, îi spuse el recepționerului.

Eden întoarse smucit capul, cu uimire, la auzul insinuării din vorbele lui, dar numai spre a fi și mai surprinsă când privindu-l pe acel bărbat care până atunci păruse cel mai brutal și obtuz individ, văzu în ochii lui un licăr drăcesc!

Străduindu-se să-l convingă pe recepționer că nici măcar nu-l cunoștea pe omul de alături, Eden începu:

– Sunt convinsă că acest...

Ezită intenționat.

– ...domn n-o să se supere dacă mă serviți pe mine mai întâi. Aș dori o cameră de o singură persoană și nu sunt sigură pentru cât timp.

Reuși să rămână cu fruntea sus în timp ce recepționerul – care nu părea să aibă prea multă experiență – îl privi cam încurcat pe Parnell.

– Servește-o mai întâi pe... domnișoara, îl instrui Sterne, adăugând amuzat: sunt sigur că abia așteaptă să ajungă în cameră. Vei comanda ceva de mâncare, Eden? întrebă el plin de solicitudine. Sunt sigur că...

– Pot comanda foarte bine și singură, domnule Parnell, mulțumesc foarte mult, replică arțăgos Eden, după care îi veni să-și muște limba. Nu mai exista nici o șansă pentru ca recepționerul să creadă că nu se cunoșteau. Și nici că abia făcuseră cunoștință – căci Sterne Parnell, distrându-se copios pe seama ei, nu putu să n-o tachineze în continuare:

– „Domnule Parnell“? Parcă acum câteva ore ne spuneam pe numele de botez!

Nu putea s-o nege, dar îi venea să explodeze, văzând limpede că recepționerul nu părea deloc să fie de partea ei.

– Aveți o cameră de-o singură persoană? întrebă ea pe un ton atât de tăios, încât îl hotărî definitiv să treacă în tabăra lui Sterne Parnell.

– Desigur, doamnă.

Și, cu un gest ceremonios, recepționerul îi oferi formularul de cazare.

Eden scrise „Domnișoara E...“, apoi ezită. Nu se putea hotărî dacă era bine ca Sterne Parnell să-i știe sau nu numele de familie. Până la urmă, se decise să renunțe la „Glendening“.

– Smith, murmură Sterne Parnell. Da' știu că-i un nume original...!

– Ai chef să-ți înroșesc urechile? se răsti agresiv Eden.

Furia îi crescu și mai mult când Sterne nu făcu decât să izbucnească în râs. Îi spuse recepționerului că putea ajunge și singură în cameră și, fără a-l mai învrednici pe Parnell cu o privire măcar, porni spre ascensor.

Găsi fără greutate camera care îi fusese repartizată, dar nu se culcă imediat. Era obosită, într-adevăr, și în seara aceea trecuse printr-un teribil iureș emoțional. Cunoscuse frica, furia, entuziasmul, efectele adrenalinei gonindu-i prin vene. Toate erau suficient de obositoare și fără a mai adăuga prezența lui Sterne Parnell, agățat după mașina ei pe tot parcursul drumului.

Intră în baie și, în timp ce se spăla, se întrebă dintr-o dată: ce însemna atitudinea lui Sterne Parnell? Nu demult, tunase și fulgerase împotriva ei și a lui Thomas, iar acum părea mai degrabă amuzat decât furios!

Totuși, amintindu-și de amuzamentul lui, Eden conchise că era timpul să-i arate că cine râde la urmă râde mai bine.

Înainte de a se culca, sună la recepție și ceru să fie trezită la ora trei dimineața.

– La trei! exclamă recepționerul, surprins.

– Exact, replică Eden.

Și închise telefonul, hotărâtă să profite la maximum de cele câteva ore de odihnă.

Dormea tun când, la trei și câteva secunde, telefonul sună așa cum ceruse.

– Mulțumesc, mormăi ea în receptor și, cu mare greutate, începu să se dea jos din pat.

După ce-și clăti fața cu apă rece se mai dezmetici, iar adrenalina i se puse din nou în mișcare. Îl păcălise pe domnul Sterne Parnell cel Deștept ca Nimeni Altul.

Ajungând la mașină, își lăsă geanta jos și, în timp ce-și căuta cheile, mai întoarse o dată capul spre hotel.

– Pa și pusi, Sterne! chicoti ea sonor. Te-așteaptă o mare surpriză! adăugă mai tare, convinsă că n-o auzea nimeni.

Și totuși, o auzise cineva.

Eden fu cât pe ce să cadă de pe picioare, șocată, când în tăcerea din jur un glas pe care-l cunoștea nesuferit de bine răspunse sarcastic:

– Pusi și ție, scumpo, dar mă tem că, dacă vrei să-mi faci mie surprize, trebuie să te scoli dimineața mult mai devreme!

Stupefiată, Eden se răsuci în loc.

– Tu! exclamă ea gâtuit.

– În persoană, confirmă tărăgănat Sterne. Vrei să profităm?

Imaginea speranțelor – a certitudinilor – ei care se duceau de izbeliște era pe cât de descurajantă, pe atât de enervantă.

– Du-te dracului! izbucni cu violență Eden și, luându-și geanta, porni ca o furtună înapoi spre hotel.

Năvălind în hol, smulse de pe biroul recepției cheia camerei și cecul, pe care încă nu apucase să le ia nimeni. În lift, rupse cecul în bucăți.

Trebuia să existe o cale de a scăpa de Sterne Parnell! Trebuia să existe una!

Capitolul 4

A doua zi dimineața, Eden dormi până târziu, lucru care nu o surprinse. Când se uită, își dădu seama că nu mai avea nici o șansă de a-l păcăli pe Sterne Parnell.

Era clar că-l mituise pe recepționerul de serviciu pentru a-i spune când pleca ea din cameră. Prin urmare, se înțelegea de la sine că vreun membru al personalului de zi fusese „rugat“ să-l țină la curent cu manevrele ei.

Convinsă că, dacă nu pândea prin apropiere, avea să fie anunțat curând de cineva că ea se trezise, Eden nu se grăbea deloc să-l revadă pe nesuferitul paznic al Camillei. Rămase în pat până când teama că Thomas și Camilla puteau fi îngrijorați de întârzierea ei o făcu să iasă în sfârșit din așternut.

După ce-și luă pe ea pulovărul și pantalonii cu care fusese îmbrăcată seara, Eden simți dintr-o dată că murea de foame. Spre surprinderea ei, când intră în restaurantul hotelului nu-l văzu nicăieri pe Sterne Parnell. Totuși, nu se îndoia că aștepta undeva în preajmă.

Nu-l văzu nici în timp ce aștepta în hol, pentru a plăti, înainte de a-și lua lucrurile din cameră.

Oare se săturase de urmărire? se întrebă ea. Îndrăznea oară să spere că toată povestea sfârșise prin a-l plictisi? Sau, poate, Sterne Parnell avea o întâlnire importantă la Londra, atât de importantă încât...

Speranțele i se spulberară dintr-o dată. În momentul când îi veni rândul la recepție, îl văzu pe Sterne Parnell intrând în hol.

Fusese plecat! În tot timpul cât ea arsese gazul de pomană, dormind, făcând baie, luând micul dejun, el lipsise din hotel!

Își sacrifică un moment pentru a se auto-învrednici cu o lungă serie de epitete nu tocmai măgulitoare, pentru că ratase o asemenea ocazie ideală, după care în minte îi încolți planul B.

Într-o clipă, o zbughi spre lift și se repezi înăuntru. În timp ce apăsa pe butonul etajului ei, inima începu să-i bată de emoție. N-o văzuse! Reușise să scape! Acum putea să...

Îngrozită, Eden văzu un pantof de comandă apărând dintr-o dată între uși, pentru a le împiedica să se închidă. Un pantof pe care-l cunoștea prea bine!

– Bună dimineața, Eden, o salută Sterne cu destul șarm, în timp ce ușile se deschideau la loc, lăsându-l să intre.

„Bună pe dracu'!" se oțărî Eden în sinea ei, privind diversele pachete și pungi care ieșeau din noua lui geantă de voiaj. Apăsă din nou pe buton, cu furie.

– Ai fost la cumpărături? întrebă ea acru.

– Oarecum, murmură Sterne, se pare că am uitat să-mi iau lenjerie de schimb.

– Ce neglijență! replică Eden, privind din nou geanta. După cum arăta, Sterne nu avea de gând să se mai lase păcălit. Se pregătise pentru o urmărire care putea dura două săptămâni!

Liftul se opri, iar Eden ieși prima. Nu mai avea nimic să-i spună, așa că nu-l aștepta, pornind singură pe coridor.

Nici Sterne nu părea să aibă ceva a-i spune, căci ar fi putut-o ajunge din câțiva pași. Surprinsă, Eden se opri brusc și privi în urmă.

Sterne Parnell nu ieșise din lift!

Își dădu seama imediat: însemna că locuia cu un etaj mai sus, poate chiar cu două. Totuși, planul ei avea șanse de reușită!

Repezindu-se în camera ei, își îndesă lucrurile de-a valma în geantă și, trăgând pe ea din mers mantoul, alergă înapoi la lift.

Apăsă pe buton, dar ascensorul era ocupat. Nemaiavând răbdare să aștepte, Eden porni pe scară și ieși val-vârtej din hotel.

Imediat ce-și descuie Metro-ul, aruncă geanta pe fotoliul de lângă volan, apoi poșeta, și tocmai își vâra piciorul stâng în mașină când un glas suav întrebă:

– Încercați cumva să trageți țeapă la hotel, domnișoară... ăă... Smith?

Amuțită, Eden se răsuci în loc, pentru a vedea că Sterne Parnell nu urcase în camera lui, așa cum crezuse. Vicleanul, detestabilul, nesuferitul! Coborâse înapoi la parter! La fel de înfuriată pe el ca și pe ea însăși, Eden îl privi încruntată prin fereastra deschisă.

– De ce nu dispari odată? întrebă ea aproape strigând, în timp ce simțea din nou mâncărimi în palma dreaptă.

– Știi bine că mi-ai duce dorul, răspunse batjocoritor Sterne Parnell.

– Ca unei măsele stricate ți-aș duce dorul! se răsti Eden, fără a se mai lungi la discuții.

Nu-i mulțumi că-i amintise de plata notei și porni doar înapoi spre hotel, repetând în sinea ei: „Îl urăsc, îl urăsc, îl urăsc...!“

În timp ce achita camera, își spuse că, dacă Sterne Parnell era hotărât să se țină după ea la tot pasul, nu-i mai rămânea decât să vadă cine se sătura primul de acel război al nervilor.

– Există vreun punct de încasare pe-aici? îl întrebă ea pe recepționer.

Dobândind informațiile necesare, reveni la mașină, de astă dată conștientă că Sterne Parnell nu-i scăpa din ochi nici o mișcare.

Studie un timp harta rutieră, apoi porni motorul. Era timpul să-l invite pe Sterne Parnell la o plimbare.

Ieși din parcare hotărâtă să cotească la dreapta, dar indicându-i șoferului din Jaguar, care o urma, că voia s-o ia la stânga.

Iritată, constată că Sterne Parnell nu se mai lăsa amăgit. Conducea atent, așteptându-se la orice vicleșug.

Norocul părea să fie de partea ei: găsi un spațiu de parcare în imediata apropiere a punctului de încasări pe care-l căuta. Coborî din mașină, satisfăcută. Jaguar-ul era mai lung decât Metro-ul ei, așa că Sterne nu avea unde să parcheze.

În clipa următoare, nevenindu-i să-și creadă ochilor, văzu că de lângă bordură plecau două mașini, nu una! Hotărât lucru, cineva acolo sus n-o iubea! Lin, Jaguar-ul ocupă spațiul eliberat.

„Lasă, că ulciorul nu merge de multe ori la apă!“ încercă Eden să-și facă puțin curaj, fierbând de nervi, în timp ce introducea cardul în automat.

După ce-și încasă banii, reveni la volan, pentru a pune în aplicare planul C.

La ieșirea din oraș, văzu un indicator spre șoseaua M4, dar nu-l luă în seamă. Încă mai spera să scape de Sterne Parnell până la căderea nopții, dar bănuia că avea șanse mult mai mari pe drumurile lăturalnice, întortocheate, decât pe o autostradă lungă și dreaptă. Porni spre nord, pregătită să-i joace lui Sterne Parnell încă o festă.

Peste o oră, Sterne se afla în același loc – în mijlocul oglinzii ei retrovizoare.

Eden oftă, mai frustrată ca oricând. Oricât ocolea și se învârtea pe drumuri de țară, nu reușea să scape de el. Încetase de mult să mai fie un simplu joc.

În timp ce o lua pe șoseaua spre Bristol, Eden mai găsi câteva atribute dezagreabile pentru cel care-i urmă imediat exemplul. Probabil se aștepta ca ea să treacă Podul Severn la Bristol, pentru ca de-acolo să se îndrepte către South Wales. Și se părea că nici n-avea altă șansă!

Tocmai își spunea că începea să înțeleagă cum s-ar fi simțit Sinbad Marinarul purtându-l în cârcă pe pescarul

din Bătrânul și marea, când se întâmplă un miracol.

Sterne Parnell ieși de pe șosea, pentru a se opri în fața unei stații service!

Fără îndoială, combustibilul îi era pe terminate, obligându-l să alimenteze neîntârziat. În timp ce apăsa până la refuz pe pedala acceleratorului, Eden începu să-și formuleze în minte planul D.

La următoarea intersecție, ieși din traficul care se deplasa spre sud. După încă o cotitură, peste câteva minute, reveni pe aceeași șosea, dar de astă dată în direcția nord.

În sfârșit, pe Sterne Parnell îl părăsise norocul! Nimic nu-i mai putea risipi euforia, nici chiar apariția Jaguar-ului, venind spre ea din direcție opusă.

Eden conducea cu viteză spre nord. Sterne conducea cu aceeași viteză spre sud. Se recunoscură în aceeași clipă. Eden distinse pe chipul lui o expresie de furie, ceea ce o încântă și mai mult. Își desprinse scurt o mână de pe volan, ca să-i sufle o bezea.

Peste cinci minute se mai liniști, deși continua să se simtă minunat. I-o făcuse, puțin mai conta că-și trădase direcția adevăratei destinații. Scăpase de el. Scăpase, scăpase, scăpase!

Dar extazul libertății nu era sortit să dureze.

Tocmai se înscrisese pe banda de la margine, reducând viteza pentru a face economie de carburant, când, spre groaza ei, văzu Jaguar-ul lung și lucios încălcând toate limitele legale de viteză, pe banda din mijloc.

– O, nu! exclamă ea – deși știa că adevărul era „O, da!"

Între timp, în față apăruse o stație service. Sterne Parnell încetinise, iar acum își ocupă din nou vechiul loc, în spatele ei. Eden semnaliză intenția de a coti spre service – și, spre surprinderea ei, Sterne făcu același lucru.

Nu mai fu la fel de surprinsă când Sterne o urmă în restaurant. Și nici când avu tupeul de a se instala la aceeași masă.

– Se pare că azi-noapte cineva a mutat South Wales-ul în nord, murmură el.

– Știu prea bine unde e South Wales-ul! se răsti Eden, neputând să-l ignore.

– Înțeleg... replică politicos Sterne. Deci, nu pot decât să deduc că azi-dimineață ai sunat-o pe Megan ca să-i spui că preferi să nu vă mai întâlniți în South Wales, ci...

Ridică brusc privirea, sfredelind-o cu ochii lui cenușii, în timp ce întreba încet:

– ...unde, Eden?

Hipnotizată de expresia sinceră a acelor ochi, Eden deschise automat gura.

– În... începu ea, după care scutură din cap, scăldată de o sudoare rece; fusese cât pe ce să-i spună! În... cazul ăsta, continuă, eu iau o salată.

În continuare, Eden fu uimită să constate cât de relaxată se simți în timpul mesei. Oricât de mult îl antipatiza, jumătatea de oră petrecută în compania lui fu aproape plăcută! Se vedea clar că Sterne Parnell era un om care nu putea fi ignorat. În timp ce așteptau să li se aducă mâncarea, Eden deschise, aproape fără voie, o conversație.

– Și cum a fost călătoria în străinătate? întrebă ea.

Deși de la întoarcerea lui se întâmplaseră atâtea lucruri, în expresie i se văzu clar că știa la ce se referea.

– Din punct de vedere al afacerilor a mers bine.

– Dar din punct de vedere social? Cred că nu ești căsătorit, așa-i?

– Și din punct de vedere social a fost la fel de reușită, replică el, fără să se arate jignit de întrebarea personală. Și, nu, Eden, nu sunt căsătorit.

Lui Eden îi stătea pe limbă să-l întrebe dacă iubise vreodată, dar se stăpâni la timp. Doamne sfinte, cu ce-o privea pe ea viața lui sentimentală?!

– Unde ai fost? îl întrebă în schimb.

– În Orientul Îndepărtat, răspunse Sterne.

Și, pe tot parcursul mesei, îi vorbi despre Hong Kong și China, unde Eden dorea de mult să facă o vizită.

– Ei bine, spuse ea când își termină cafeaua, revenind la un ton mai rece, acum trebuie să plec.

Și, cu aceste cuvinte, se ridică și ieși din restaurant.

Tocmai își descuiase mașina, când își dădu seama, copleșită de jenă, că uitase să plătească! La naiba, acum Sterne Parnell avea să creadă că ăsta era obiceiul ei, să lase în urma ei numai note neachitate, oriunde se ducea!

În drum spre ușă, îl întâlni din nou.

– Ai uitat ceva? o opri el.

– Farmecul tău trebuie să fie de vină, replică Eden sarcastic. Am uitat să plătesc masa.

– Am plătit-o eu.

– Trebuie să... începu ea, deschizându-și poșeta.

– Doamne iartă-mă, comentă ironic Sterne, intenționat încerci să mă faci să mă simt prost?

– Hm! pufni Eden, renunțând să mai caute banii. De parcă s-a născut persoana care să-l poată face pe Sterne Parnell să se simtă prost!

În timp ce trecea cu Metro-ul pe lângă Jaguar, văzu că șoferul acestuia din urmă o aștepta să iasă prima. Un impuls drăcesc o făcu să oprească, deschizând fereastra.

– Ia-o tu înainte, îl invită, eu trebuie să-mi fac plinul.

– Mă crezi chiar atât de nepoliticos? replică Sterne.

Eden îi aruncă o privire frustrată și porni spre pompele de alimentare.

Ajunsese aproape de Kendall, în zona unde Thomas îi indicase că se afla Begonia Cottage, când ieși de pe autostradă, cu Jaguar-ul pe urmele ei, ca întotdeauna. Nu îndrăznea să se apropie mai mult de adresa respectivă, așa că avea mari șanse de a-și petrece și noaptea aceea la un hotel.

Își aminti că, în urmă cu ani de zile, Thomas și părinții lui locuiseră la un hotel de lângă Lake Windermere, așa că porni într-acolo, storcându-și mințile în căutarea unui nou plan de a-și trage pe sfoară hăituitorul.

Tocmai lucra la planul E, care presupunea să se strecoare afară în timpul nopții și să-i dezumfle cauciucurile, când zări hotelul căutat.

După ce parcă, Eden trecu în spatele mașinii pentru a scoate una dintre valizele mari. Intenționase să-i împrumute Camillei lucrurile de acolo, dar după două zile și o noapte în care purtase aceiași pantaloni și pulovăr, simțea nevoia să-și schimbe îmbrăcămintea.

Sterne o ajunse din urmă la ușă. Își luase cu el noua geantă de voiaj, care acum avea fermoarul închis cu grijă.

– După tine, o pofti el să intre, civilizat.

– Câtă amabilitate...! bombăni Eden.

– Tot Smith? se interesă Sterne, în timp ce se apropiau de recepție. Vei folosi tot numele „Smith“?

Eden îi aruncă o privire ucigătoare, care nu avu nici cel mai mic efect.

– Ce-ai zice de Jones? sugeră el în continuare.

Subiectul părea să-l amuze, căci adăugă:

– Megan Jones sună bine, nu ești de aceeași părere?

– Mai tacă-ți gura! îl repezi Eden, refuzând să roșească așa cum s-ar fi cuvenit, după ce Sterne aproape că o făcuse în față mincinoasă apropo de inexistenta ei prietenă „Megan“.

Se opri în fața recepției și, hotărâtă să evite același incident din seara trecută, se grăbi să spună:

– Bună ziua. Aș dori o cameră cu un singur loc.

– Pentru cât timp? întrebă recepționerul, zâmbind.

Eden zâmbi la rândul ei.

– O săptămână, minți ea cu deplină nerușinare. Poate chiar mai mult.

După ce completă formularul – atentă să semneze „Smith“ – îl lăsă pe recepționer să se ocupe și de Sterne, dar fără a se jena să tragă cu urechea.

– O săptămână, cel puțin, răspunse și el când i se puse aceeași întrebare.

Recepționerul îi dădu și lui Sterne un formular, apoi se întoarse spre ea:

– Luați cina la hotel astă-seară, domnișoară Smith? se interesă el, binevoitor.

La asta, Eden nu se gândise.

– Da, răspunse ea pe loc.

– Am să vă rezerv o masă, zâmbi recepționerul. La ce oră v-ar conveni?

– La opt și jumătate, improviză din nou Eden.

Și, fără a-l mai învrednici pe Sterne Parnell cu o singură privire, îl urmă pe liftier spre camera ei.

În timp ce-și umplea cada, simți cât de descurajată era. Totuși, se mai înveseli când, plutind cu voluptate în apa caldă, avu dintr-o dată o viziune cu Sterne Parnell privind furios patru cauciucuri dezumflate.

Totuși, trebuia ca mai întâi să știe că adormise. Până acum, Sterne se dovedise un adversar foarte dificil în acest domeniu!

Era opt și douăzeci și cinci, când Eden își verifică înfățișarea în oglindă. Rochia bleumarin era una dintre favoritele ei, dar Camillei i-ar fi fost în orice caz prea lungă, își dădu ea seama acum, privind mai atentă. Își aminti ce complimente i se făcuseră ultima dată când o purtase.

Se duse la ușă, o deschise – și se pomeni față-n față cu nimeni altul decât Sterne Parnell!

– Tocmai voiam să bat, o informă el, cu o expresie gravă, studiindu-o încet din creștet până-n tălpi.

Eden făcu o încercare grăbită de a-și ascunde surprinderea. Totuși, apariția lui atât de neașteptată, într-un costum de in proaspăt călcat, îi cam zădărnicea eforturile de a-și aminti cât de mult îl antipatiza.

– De ce? întrebă ea tăios. De ce voiai să bați la ușă?

– Sunt sigur că aveam un motiv, replică Sterne, prefăcându-se că-l uitase cu desăvârșire, dar frumusețea ta mi l-a alungat complet din minte.

– La revedere, domnule Parnell, spuse rece Eden, convinsă că mai cunoștea încă cel puțin o duzină de femei frumoase.

– Tocmai mi-am amintit, spuse el, cu un zâmbet, în timp ce-i făcea loc să iasă și să încuie ușa. Venisem să te conduc la cină.

Eden îi aruncă o privire rece.

– Îți mulțumesc, dar pot găsi și singură drumul până în sala de mese, îi spuse ea scurt. Unde... adăugă apăsat, neuitând tendința lui Sterne de a se parașuta la masa ei, am... am rezervat o masă de o singură persoană!

Tocmai pornise pe coridor, când auzi glasul lui replicând:

– De două.

Eden încremeni.

– Ce-ai spus? întrebă ea cu o voce de gheață.

Observă că Sterne nu părea deloc încurcat, ba chiar dimpotrivă, când răspunse, pe chip i se citea o mulțumire blajină.

– Te-am auzit când ai rezervat masa. Și am „corijat“ ușor rezervarea.

– Ai...!

Tupeul lui o lăsa fără cuvinte.

– Știam eu că ai să te bucuri, continuă Sterne și, apucând-o de cot, o propulsă înainte, comentând din mers, pe un ton de conversație:

– Nu e prea amuzant să mănânci de una singură, nu-i așa?

– Aș prefera să mă conving personal! răspunse caustic Eden.

Și nu mai scoase o vorbă, până când ajunseră în sala de mese aglomerată, unde i se adresă ospătarului șef cu comentariul:

– Se pare că aveți mult de lucru în seara asta.

– Pentru bucătarul nostru, oamenii își rezervă locurile cu săptămâni de zile în avans, replică șeful de sală.

Următoarele lui cuvinte, rostite cu zâmbetul pe buze, îi risipiră orice speranță de a solicita altă masă:

– Astă-seară nu ne-a mai rămas nici un loc liber!

– N-ar fi spus-o pe un ton mai firesc nici dacă-l plăteai pentru asta! scrâșni Eden, în timp ce șeful de sală pornea înainte, conducându-i la masă.

– Doamne, ce părere oi fi având despre mine? replică Sterne, ca o imagine a inocenței întruchipate.

– Nu mă face, că acum ți-o zic! aruncă Eden.

Dar, în timp ce mergea spre masă, constată dintr-o dată că zâmbea.

– Deci, spuse Sterne, după ce se așezară și făcură comanda. Vorbește-mi despre Eden... Smith.

Lui Eden îi stătea pe limbă să-i răspundă că-și putea angaja un detectiv particular ca să-i vorbească despre Eden Smith, dar se stăpâni, găsind nedemnă o asemenea atitudine.

– Nu sunt prea multe de spus, zise ea. Sunt convinsă că un subiect mult mai interesant este domnul Parnell.

– Sterne, preciză el, adăugând binevoitor: când am schimbat rezervarea mesei, n-am intenționat ca la cină să ți se servească și o porție de plictiseală.

Deștept, măgarul, își spuse Eden, dar refuză să cedeze. Sosirea primului fel de mâncare o ajută să se mai abțină un timp, dar imediat ce chelnerul se retrase întrebă:

– Ești ocrotitorul legal al Camillei de șase ani, din câte înțeleg?

– Adevărat, răspunse scurt Sterne.

Dar, deși expresia îi rămăsese de nepătruns, Eden îi distinse în ochi o lucire înghețată când auzi rostit numele pupilei lui.

– Cred că erai cam tânăr ca să fii tutorele cuiva, comentă ea cu seninătate.

– Când Camilla a rămas orfană, aveam treizeci și unu de ani. Ea învăța la o școală cu internat, așa că nu-mi crea nici o problemă.

– Până de curând?

– Până de curând, confirmă el, fără să mai adauge nimic.

Lui Eden nu-i mai veni în minte nici o întrebare, până începură să mănânce felul doi.

– Scuză-mi curiozitatea, Sterne, dar cum ai ajuns să fii tutorele Camillei?

– Nu e nici un secret, ridică el din umeri. Tatăl ei mi-a fost prieten și m-a ajutat când am intrat în afaceri. Mama Camillei a murit într-un accident, iar Alistair a început să se întrebe ce i s-ar fi întâmplat fiicei lui dacă și el cădea victimă vreunui accident.

– Iar tu i-ai spus să nu-și facă griji, promițându-i că... că vei avea grijă de ea.

– Desigur.

– Iar când accidentul s-a întâmplat...

– Alistair a murit de inimă, o întrerupse Sterne.

Eden rămase tăcută, cu gândul la perioada nefericită prin care trecuse Camilla.

Dar Sterne Parnell părea să se fi săturat de întrebările ei, hotărându-se să pună și el câteva.

– Alistair Rodgers mi-a dat mult de lucru, în sens pozitiv, spuse el. Și, apropo de lucru, tu cu ce te ocupi?

– Tocmai îmi caut o slujbă, răspunse ea cu sinceritate. Pe moment, însă, mă preocupă mai mult găsirea unei locuințe civilizate.

– Deci n-ai mințit când mi-ai spus că ați împrumutat apartamentul ăla infect până găseați o casă de vânzare?

– De ce te-aș fi mințit? Și... ai dreptate, e un apartament pur și implu infect.

Masa se apropia de sfârșit, iar Eden nu putea nega că atmosfera dintre ea și Sterne se ameliorase considerabil.

– Vrei să bei ceva la desert, Eden? o întrebă el.

– Nu, mulțumesc. Șeful de sală avea dreptate, bucătarul de-aici e un geniu. M-am îndopat pe săturate, cred că mă duc direct la culcare.

Sterne o însoți până la ușa camerei, iar Eden descoperi că jinduia să-l fi cunoscut în cu totul alte împrejurări.

După ce-i luă cheia din mână și descuie ușa, Sterne o privi lung. Din cine știe ce motiv, inima lui Eden începu să bată mai repede.

– Știi, spuse el încet, s-ar putea ca până la urmă să te plac.

– Ai grijă...! îl preveni ea.

Și nu știu dacă să se simtă satisfăcută, ofensată sau altfel, când capul lui se aplecă și, încet, buzele i le atinseră pe ale ei.

– Mi-ai promis-o pe autostradă, îi aminti el, retrăgându-se.

Eden își aminti cum îi suflase o bezea obraznică, în momentul când cele două mașini se încrucișaseră, și-i zâmbi. Când Sterne zâmbi și el, însă, avu brusc senzația că lucrurile începeau să scape de sub control.

– Noapte bună, îi ură ea grăbită și intră în cameră, închizând ușa.

Peste cincisprezece minute, Eden își luase pe ea un pulovăr și o pereche de pantaloni curați. Toate bagajele erau făcute. Aștepta cu nerăbdare să treacă timpul, pentru a pune în aplicare planul E.

Mai trecură încet încă zece minute, iar Eden tocmai se gândea să-și facă o cafea, când auzi o bătaie în ușă.

Convinsă că un ospătar de la room-service greșise camera, Eden se duse să deschidă. Dar bărbatul înalt și brunet de pe coridor nu era un angajat al hotelului.

În momentul când pe chipul lui Sterne Parnell se așternu uimirea, Eden își dădu seama că se așteptase s-o vadă îmbrăcată în cămașă de noapte, nu cu alt rând de haine de oraș. Pentru a preîntâmpina orice întrebare incomodă, se grăbi să atace ea prima:

– Dacă ai venit în camera mea cu intenția de a duce sărutarea mai departe...

– Nu-ți face speranțe! i-o reteză el scurt. A avut loc un accident. Am venit să-ți spun că fratele tău vitreg e în spital.

Capitolul 5

– Thomas e în spital! exclamă Eden.

În secunda următoare, o cuprinseră teama și suspiciunea.

– Nu cumva... mă minți... doar ca să descoperi unde se află... nu-i...

– Doamne sfinte, femeie! i-o reteză Sterne, nervos. S-a-ntâmplat un accident de circulație. Camilla și Morissey sunt în spital. În stare gravă... amândoi.

Eden simți că i se îndoiau genunchii și căută să se agațe de ceva. Sterne, însă, reacționă imediat, sprijinind-o.

– Nu! O, nu! gemu ea îngrozită, amintindu-și de un alt accident – cel în care își pierduseră viața părinții ei.

Vag, simți că Sterne, ținând-o strâns de brațe, o ducea înapoi în cameră, unde o ajută să se așeze.

– Iartă-mă, bâigui ea, făcând încercări disperate să-și revină. N-am obiceiul... să mă p-p-pierd cu firea... Părinții mei... tatăl meu... au... a... murit într-un ac-accident de mașină... În care spital e Thomas? Vreau să mă duc la el.

– În starea asta nu poți conduce, declară Sterne. Te duc eu.

Deodată, Eden își dădu seama cât de nesimțitoare fusese, ceea ce-i alungă orice cuvânt de protest.

– Sigur că da, spuse ea, te duci la spital ca s-o vezi pe Camilla. Iartă-mă, nu m-am...

Lăsă fraza neterminată când Sterne, văzând haina gata pregătită pe pat, o luă și i-o ținu în față, ca s-o ajute să se îmbrace.

Cu o senzație de amorțeală, Eden îl însoți până în parcare. Sterne demară în tăcere.

– În ce stare... sunt? întrebă ea, pentru a risipi liniștea rău-prevestitoare.

Răspunsul lui scurt o făcu să tresară ca sub efectul unui șoc electric.

– Critică.

– Amândoi?

– Da, răspunse scurt Sterne.

Din nou se lăsă tăcerea.

Eden începu să se roage cu disperare, după care vorbi din nou, cu voce înecată:

– Cum...

– Cum s-a întâmplat? Din câte-am dedus, mergeau cu nu știu ce rablă de mașină și li s-au stricat frânele.

Lui Eden nu-i scăpă nota de reproș din glasul lui.

– Nu era mașina lui Thomas, se grăbi ea să-i ia apărarea. Ne pregăteam să plecăm în străinătate, așa că pe-a lui și-o vânduse...

– E clar că-l interesa mai mult o vacanță în străinătate decât să aibă un mijloc sigur de transport, interveni tăios Sterne.

Eden se pregătea să-i spună că voiau să plece definitiv, nu în vacanță, dar își dădu seama că nu conta. Mult mai important era să revină la întrebarea pe care încercase să i-o pună înainte.

– Cum ai aflat despre accident? reluă ea.

– Am telefonat acasă, după cină – pentru orice eventualitate. Servitoarea mi-a spus că sunase poliția. După aceea, am dat telefon la poliție, apoi la spital.

– Și polițiștii de unde știuseră numărul tău... ca să telefoneze?

Tonul ei îl făcu pe Sterne să-i arunce o privire piezișă, dar răspunse netulburat:

– Camilla avea în poșetă carnetul de cecuri și o scrisoare pe care era notată adresa.

– Dar numele lui Thomas îl știu? se grăbi Eden să întrebe, presupunând că Thomas și Camilla fuseseră într-o stare prea gravă pentru a putea vorbi.

– Îl știu acum.

– De la... tine?

– Era firesc să li-l spun, replică scurt Sterne. Dacă a furat mașina și, în consecință, a fost cât pe ce s-o omoare pe Camilla, din partea mea merită orice-i rezervă viitorul...

– N-a furat nici o mașină! Ți-am...

– Polițiștii mi-au spus că mașina e înregistrată pe un nume, carnetul lui de cecuri pe altul, iar chitanța din potrofel, de la închirierea casei, pe un al treilea.

– Doar nu te așteptai să-și declare numele real, ca să se pomenească cu tine în prag înainte ca el și Camilla să-și fi rezolvat situația! se răsti nervoasă Eden.

– Rezolvat! ripostă Sterne. Pe toți sfinții, am să-l rezolv eu de nu se vede!

Eden își stăpâni imboldul de a-i da una. Starea de amorțeală îi dispăruse complet, iar teama pentru situația lui Thomas îi trezea dorința de a se descărca pe omul de lângă ea.

Își continuară drumul într-o tăcere împietrită. Când intrară în curtea spitalului, Eden era atât de neliniștită încât sări din mașină înainte ca aceasta să se fi oprit. Sterne, însă, ajunse înaintea ei la ușă și o deschise.

Înăuntru, preluă inițiativa imediat. Acum, când obținuse informațiile pe care le dorea, amabilitatea cu care o tratase înainte dispăruse. Îl găsi imediat pe medicul care se ocupase de cei doi accidentați și, fără să piardă vremea, îi spuse cine erau și întrebă care era situația.

– Nu e bine deloc, teamă mi-e, răspunse doctorul Henry, începând imediat să descrie pe larg vătămările suferite de Thomas și Camilla.

– L-aș putea vedea pe fratele meu? întrebă Eden.

Doctorul nu ezită.

– Desigur, pentru câteva minute.

Eden porni într-o direcție, iar Sterne în cea opusă.

Cu sufletul la gură, Eden intră în rezerva unde zăcea Thomas, împănat cu ace și tuburi. Când îi văzu chipul palid, abia își putu stăpâni lacrimile.

Îi luă ușurel mâna, parcă sperând să-i insufle o parte din voința, din forța ei vitală.

– Ne dăm toată silința, îi spuse cu blândețe sora care îl asista.

Cele câteva minute trecuseră. Eden porni pe coridor, fără a fi conștientă încotro se îndrepta.

– Cum te simți? întrebă un glas cunoscut.

Ridică privirea, pentru a vedea chipul lui Sterne Parnell.

– Mă simt... cum s-ar simți oricine într-o situație ca asta, replică ea simplu. Dar tu...? continuă, observând că obrajii lui Sterne erau cam palizi.

– Nu pot să sufăr spitalele, răspunse el posomorât. Hai să ieșim de-aici.

Când ajunseră la mașină, Eden își mai revenise întrucâtva.

– Unde te gândești să mergem? întrebă ea, în timp ce Sterne ocolea spre partea cu volanul.

Privind-o peste capota mașinii, Sterne răspunse:

– Aici n-am putea decât să-i încurcăm. Cel mai bine ar fi să ne întoarcem la hotel și să ne odihnim – atâta cât putem...

Obosită, Eden se uită la ceas. Era ora unu noaptea. Dintr-o dată, oricât de prăbușită era, simți o aversiune clară față de a reveni la hotel.

– Nu vreau să mă duc la hotel, spuse ea și, convinsă că Sterne avea să plece singur într-acolo, dădu să se îndepărteze de mașină.

Glasul lui o ajunse din urmă:

– De ce?

Eden se opri. Să-i spună că nu-i prea plăceau hotelurile? Părea o scuză prostească.

– E... e prea departe de spital, răspunse ea.

Sterne căzu pe gânduri.

– Poate că ai dreptate.

Apoi, vârî mâna în buzunarul hainei și scoase o cheie.

– Au găsit-o în blugii Camillei, când au dezbrăcat-o la urgență, o informă el. Dacă nu mă înșel, e a ușii de la Begonia Cottage – la doi pași de-aici.

Și adăugă, ca și cum n-ar mai fi fost nimic de spus:

– Mergem acolo.

– Știi despre Begonia Cottage... știi adresa! exclamă Eden, încercând să câștige timp. Nu era sigură că i-ar fi convenit să se ducă acolo.

– Am aflat adresa când am sunat la poliție și le-am putut spune cine era în realitate „domnul Jenkins", chiriașul.

– Aha...! murmură Eden, înțelegând că „Jenkins" fusese pseudonimul folosit de Thomas. Dar acolo nu e telefon! protestă ea.

Drept răspuns, Sterne ocoli mașina și-i deschise portiera.

– Dacă situația se agravează, vom afla curând, spuse el scurt. Stai aici, până mă duc eu să le spun unde ne pot găsi.

Reveni imediat. Când opriră în fața casei, Eden avu impresia că nu trecuse nici un minut de când părăsiseră curtea spitalului.

Era o clădire mică, izolată de cele din jur, iar cheia se potrivea într-adevăr la ușă. Sosirea lor la ora unu și ceva noaptea, însă, nu trecu neobservată.

Imediat ce Sterne deschise ușa, auziră țăcănind încuietoarea casei alăturate. Un șuvoi de lumină străpunse întunericul, iar din casă ieși o femeie cu un pardesiu aruncat în grabă peste cămașa de noapte.

– Sunt doamna Fox, se prezentă ea, adăugând pe un ton sever: proprietăreasa acestor două case.

Eden îl lăsă pe Sterne să-i explice doamnei Fox cine erau și ce căutau pe proprietatea ei. Reieși că gazda fusese deja vizitată de poliție. Imediat ce află de la Sterne că tocmai se întorseseră de la spital, deveni mai binevoitoare.

– Cum se simt? întrebă ea cu compasiune. O pereche atât de fermecătoare, și...

– Vom ști mai multe mâine-dimineață, o întrerupse Sterne, deloc dornic să afle ce pereche fermecătoare făceau pupila sa și fostul lui subaltern.

– Ei, sper ca mâine veștile să fie mai bune, spuse doamna Fox. Iar în Begonia Cottage vă veți simți bine și veți fi aproape de spital. Și-acum, să vă aduc niște cearșafuri curate, apoi vă veți putea culca.

Eden îl lăsă pe Sterne s-o urmeze pe doamna Fox și intră în Begonia Cottage. După ce găsi comutatorul, descoperi un salon plăcut, mai spațios decât se așteptase, și o bucătărie mare, care servea și drept sufragerie.

Tocmai revenea în hol, când apăru și Sterne, încărcat cu așternuturi și prosoape. Eden desprinse dintre ele două cearșafuri și două fețe de pernă, plus un prosop de deasupra vrafului.

– Eu mă culc, spuse ea fără nici o intonație. Noapte bună.

Dacă Sterne îi răspunsese, nu-l auzi. Aprinse lumina de pe scară și, la etaj, găsi trei uși – două dormitoare și o mică baie. Eden alese dormitorul de lângă baie și, deodată, simți că o podideau lacrimile, văzând pe oglinda măsuței de toaletă o cravată pe care ea i-o dăruise lui Thomas.

Deși chiriașii erau internați în spital, doamna Fox nu oprise încălzirea centrală, așa că Eden făcu o baie, apoi puse prosopul pe calorifer la uscat și, întrucât lenjeria de corp i se umezise și ea, iar în cameră era foarte cald, se culcă fără să mai îmbrace nimic.

Avea senzația că abia aținise, când o trezi brusc zgomotul cuiva care intrase în camera ei. Era o dimineață întunecoasă, iar intrusul, fără pic de considerație, aprinse lumina.

Buimacă, Eden se ridică în capul oaselor.

– Ce...? Cine e...?

O secundă nu fu sigură care era răspunsul, unde se afla, ba nici măcar cine era ea însăși.

Dar bărbatul înalt și brunet care se oprise lângă pat nu-i privea fața, iar Eden, urmărindu-i somnoroasă ochii, se dezmetici brusc. Tresărind puternic, observă că Sterne Parnell se uita fascinat la sânul ei stâng, al cărui vârf trandafiriu se ițea sfios deasupra cearșafului!

– Ieși afară! țipă ea, înroșindu-se ca focul, în timp ce smucea de cearșaf ca să se acopere.

– Doamne sfinte! exclamă Sterne, fără a-i veni să creadă. Doar nu cumva...

Se întrerupse, privind în adâncul ochilor ei albaștri strălucitori, și-și transformă întrebarea retorică în afirmație:

– Ești fecioară!

– Și ce dacă? se răsti Eden, încă destul de zăpăcită. Sau o fi și asta o crimă?

– Nu e nici o crimă, răspunse Sterne, revenindu-și treptat, numai că...

– Numai că ce?

– Presupusesem, ridică el din umeri, că din moment ce ochii și gura ta numai frigiditate nu exprimă, o femeie atât de frumoasă și inteligentă trebuia să fi acceptat măcar unele dintre ofertele care, cu siguranță, o potopesc de când a împlinit vârsta majoratului.

Eden simți că se înroșea din nou. Despre propria ei frumusețe nu știa ce să spună, dar în materie de inteligență... reușise să scape de el? Nu prea!

– Cu riscul de a-ți distruge cercetările de-o viață, permite-mi să-ți spun că nu orice tânără trecută de optsprezece ani, acceptabil de arătoasă și cu o inteligență modică e o boarfă, replică ea cu aprindere. Și-acum, dispari!

Sterne nu zâmbi, dar nici nu păru ofensat.

– Așa-mi mulțumești că ți-am adus ceaiul? întrebă el ironic, întorcându-se să ia ceașca pe care o lăsase lângă ușă în timp ce căuta comutatorul.

În loc de mulțumiri, Eden continuă pe un ton la fel de ostil:

– De unde ai laptele? Aseară, în bucătărie nu era!

– L-am primit o dată cu așternuturile și prosoapele. Ți-l las pe noptieră.

În timp ce Sterne punea lângă pat ceașca și farfurioara, spiritul de observație al lui Eden reveni – o dată cu o parte, măcar, din inteligența pe care i-o atribuise Sterne.

– Te-ai bărbierit! constată ea, pe un ton acuzator. Și ți-ai schimbat cămașa!

– Dacă vrei să intrăm în cele mai intime detalii, află că am făcut și o baie, replică el, dar tonul sarcastic îi pieri când observă cearcănele de sub ochii ei. La fel ca tine, mărturisi, n-am putut adormi. M-am întors la hotel, am plătit și am adus bagajele.

– Și ale mele...? începu Eden să întrebe.

– Curios, o întrerupse el ironic, aveai valiza gata făcută când am intrat în cameră. Până și periuța de dinți era împachetată.

Eden îi aruncă o privire elocventă, fără să se îndoiască un moment că îi ghicise planul de cum îi văzuse bagajele pregătite.

– Mi le-ai adus? întrebă ea scurt.

Sterne dădu din cap.

– Și pe cele din portbagajul mașinii, adăugă el.

Eden știa că avea cheile mașinii în poșetă.

– Și mai ai tupeul să mă acuzi pe mine de tendințe infracționale! aruncă ea, în loc de mulțumire.

La auzul cuvântului „infracționale“, chipul lui Sterne se întunecă din nou.

– Îți aduc valizele, spuse el răstit și se răsuci să iasă.

– Lasă-le lângă ușă! mai strigă Eden în urma lui.

Abia când ușa se deschise din nou, fără nici un ciocănit, și valizele fură puse în cameră, se convinse din nou că Sterne Parnell nu primea ordine de la nimeni.

Îl găsi în salon.

– Vreau să telefonez la spital, începu ea, dar expresia lui Sterne o făcu să se întrerupă.

– Am telefonat eu adineaori.

– Și... și ce-au spus? întrebă Eden cu vocea dintr-o dată uscată, înțelegând din expresia lui că veștile nu erau deloc bune.

– Camilla încă se mai zbate între viață și moarte.

Eden simți că i se usca gâtul.

– Și... Thomas?

Indiferent, Sterne răspunse:

– Morissey e în comă.

Câteva secunde, Eden îl privi ametită pe omul care, nepăsător, tocmai îi dăduse șocanta veste că fratele ei drag era în comă.

– În comă... repetă ea. Thomas e în comă!

Începea să-și piardă controlul și, în același timp, simți că-i reveneau puterile.

– Numai tu ești de vină! strigă. Dacă nu te amestecai, Thomas și Camilla n-ar fi fugit și nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat! Dacă...

– Dacă nu mă amestecam, i-o reteză cu glas înghețat Sterne, pupila mea ar fi fost acum logodită cu un individ care va deveni un escroc la fel de mare ca și tatăl lui!

Eden nu mai cunoscuse niciodată o asemenea furie. Mâna i se repezi prin aer de la sine, dar Sterne Parnell se așteptase și, la fel ca prima dată, o apucă de încheietură.

– Porcule! șuieră ea frustrată. Te fac complet răspunzător pentru tot ce s-a întâmplat! Dacă... dacă Thomas nu... nu-și revine... continuă, albă la față, tremurând de furie și șoc, n-am să te iert niciodată.

– Dacă el își revine, iar pupila mea nu, replică înverșunat Sterne, azvârlindu-i încheietura mâinii, atunci îl voi face eu, personal, să-și dorească să nu-și mai fi revenit niciodată!

Nu era o amenințare aruncată într-o doară, iar Eden înțelese imediat. Sterne Parnell vorbea absolut serios. Îl privi cu dispreț – și i se răspunse asemenea. Nu mai era nimic de spus. Eden alergă în camera ei, de unde-și luă haina și poșeta.

Îmbrăcându-se din mers, coborî scara și ieși din Begonia Cottage. Se grăbea cu disperare să ajungă la spital.

Capitolul 6

Marți dimineața, când Eden deschise ochii, primul ei gând fu speranța că în acea zi Thomas urma să-și revină din comă. Până atunci nu dăduse nici un semn că s-ar fi grăbit să se alăture din nou celor vii.

Luni, aflaseră că starea Camillei se ameliora, cu excepția unei răni la piciorul drept, care mai cauza unele complicații. Între Eden și Sterne părea să se fi instaurat un armistițiu. Eden își petrecuse toată ziua la căpătâiul lui Thomas, vorbindu-i, deși știa că nu putea s-o audă.

Și acum făcu același lucru. Se așeză pe scaunul de lângă pat, începând să depene amintiri din trecut.

După-amiază, când își reluă veghea la căpătâiul lui Thomas, ajunse curând la depănarea unor amintiri dureroase.

– Îți mai amintești cum a fost când mama s-a internat în spital, ce îngrozitor ne-am simțit fără ea...?

Amintirea acelei senzații îngrozitoare de gol îi strecură o notă insistentă în voce. Continuă rugător:

– Trezește-te, Thomas. Te rog, te rog, trezește-te! Numai pe tine te mai am pe lume și... și nu vreau să rămân singură. Dacă pentru tine însuți nu vrei să te trezești... atunci, te rog, te rog, îl imploră ea, pentru mine te rog să te trezești!

O zgudui un suspin. Deodată, însă, un zgomot o făcu să-și dea seama că nu mai era singură în cameră. Ridică privirea, iar în clipa următoare Sterne Parnell făcu un pas, apărând în fața ei.

Surprinsă să-l vadă acolo, Eden îl privi cu frumoșii ei ochi albaștri strălucind de emoție.

– Mi-au spus să-i vorbesc, îi explică ea. Dar nu se trezește... Orice-aș spune... nu-l pot face să mă audă. Nu vrea să se trezească!

– După cum arăți, ai să clachezi înainte de a-și reveni el, remarcă încet Sterne.

Ușa se deschise și intrară două surori. Ca de obicei, Sterne preluă inițiativa, luând-o de braț pentru a o conduce pe coridor. Surprinsă, Eden constată că nu se mai împotrivea.

– Unde mergem? întrebă ea.

– Ai nevoie de aer.

– Dar... Thomas...!

– Ai să-l găsești tot acolo la întoarcere, replică Sterne, ajutând-o să se urce în Jaguar.

Porni motorul și demară, iar peste scurt timp trase pe dreapta. Eden nu avu nici o obiecție când Sterne, arătând spre zona deluroasă din jur, propuse:

– Vino să te mai dezmorțești.

Eden îl urmă în tăcere, și tot în tăcere începură să urce pe cea mai apropiată colină. Era o zi remarcabil de însorită pentru luna octombrie și, când ajunseră pe culme, privind peisajul fabulos din jur, Eden simți că începea să-și regăsească echilibrul emoțional.

Nu refuză, când Sterne o invită să se așeze amândoi pe o bancă de lemn vopsit.

– E frumos aici, comentă ea.

– Este, fu Sterne de acord.

Când Eden întoarse capul spre el, îi susținu privirea, adăugând:

– Viața... e plină de surprize.

Și continuă s-o privească. Deodată, Eden distinse în ochii lui ceva care-i făcu inima să bată mai repede.

– Nu... nu știai că... dincolo de colină se vede... peisajul ăsta? întrebă ea, cu o voce cam șovăitoare.

– Acum vin aici pentru prima oară.

– E un loc magic, spuse ea pe negândite.

Deși vorbise cu sinceritate, dintr-o dată simți o sfială nefirească.

– Și Camilla cum se mai simte? întrebă ea, ca să schimbe subiectul.

– E tot sub efectul sedativelor, dar a ieșit din starea critică, răspunse Sterne. După ce piciorul începe să se vindece, nu va mai avea nici o problemă.

– Mă... bucur să aud.

Referirea la Camilla, însă, îi amintise de spital.

– Ar fi timpul să mă întorc, spuse ea.

Sterne se ridică s-o ajute.

Și deodată, întreaga lume păru să se oprească în loc. Căci, în timp ce-l privea întrebătoare, Eden rămase conștientă doar de un singur lucru – de el.

Crezu că avea s-o sărute și știu că, dacă o făcea, nu l-ar fi oprit. Dar o rafală de vânt neașteptată risipi vraja. Amândoi își ridicară în același timp câte o mână spre părul răvășit. Degetele li se atinseră, iar Eden simți că se însufleța toată. Niciodată nu mai fusese atât de acut conștientă de prezența unui bărbat.

Se răsuci în loc și dădu să plece, știind că era necesar să se îndepărteze de el cât mai repede.

– Și masa? se auzi glasul lui Sterne.

Întrebarea lui o făcu să se întrebe dacă era singura care-și pierduse parțial mințile.

– Masa...? repetă ea.

– Ar fi cazul să mâncăm ceva mai consistent, continuă Sterne, în timp ce coborau panta. Propun ca diseară să lăsăm în sertar deschizătorul de conserve și să mergem undeva în oraș.

Eden ezită, dar constată că nu era nevoie să răspundă imediat. Ajunseseră la mașină, iar Sterne îi deschise portiera, apoi ocoli să se urce și el. Însă invitația era atât de neașteptată încât o punea pe gânduri – oare chiar era atât de nebună pe cât crezuse în urmă cu câteva momente? Oare și Sterne simțise același lucru, sau totul se petrecuse numai în imaginația ei?

– De fapt... spuse ea, în ultima vreme mi-a cam pierit pofta de mâncare. Cred că voi sta acasă, mulțumindu-mă cu conservele pe care mi le-am adus.

Spre liniștea ei, Sterne nu insistă.

Dar, când vru să coboare din mașină, în curtea spitalului, Sterne îi acoperi mâna de pe clanță cu a lui.

– Un moment.

Eden îl învrednici cu o privire fals-plictisită.

– Da?

Dacă schimbarea din atitudinea ei îl nedumerea cât de cât, Sterne nu arătă prin nimic. În schimb, o întrebă:

– Te tentează ceva anume?

Expresia distantă a lui Eden fu alungată de nedumerire. Privindu-l, îi zări în ochi un licăr jucăuș.

– Refuz ca diseară să mănânc din conserve. Să-ți aduc o friptură, sau preferi altceva?

– Te duci la cumpărături?

– Și ce credeai, o tachină el, că un biet mascul nu e capabil de așa ceva?

Gheața pe care se străduise să și-o adune în jurul inimii începu să se topească. Sterne nu voia să cineze singur! Tot timpul dorise să ia cina împreună.

– Te previn că nu-s o bucătăreasă prea îndemânatică, găsi ea de cuviință să-l avertizeze.

– Din câte am înțeles, cărbunele face foarte bine la digestie, murmură Sterne, iar Eden nu-și putu stăpâni râsul.

Dar orice poftă de râs îi pieri când, mai târziu, aștepta pe coridor, în timp ce fratele ei era tratat de asistente și surori. Nu se înregistrase nici o schimbare – și totuși, nu situația lui o frământa, ci gândul la Sterne Parnell.

– Puteți intra, anunță o soră care ieșea din cameră, întrerupându-i șirul îngrijorător al gândurilor.

Eden îl mai văzu pe Sterne abia spre seară, iar între timp se convinsese că nu se simțea deloc atrasă de el și că puțin îi păsa dacă ea îl atrăgea sau nu.

Sterne o văzu apropiindu-se și coborî din mașină pentru a-i deschide portiera.

– Cum a fost la cumpărături? se interesă Eden, preferând să nu discute despre Thomas sau Camilla. Te-ai putut orienta prin supermarket?

– Zdrăngăneala aia de fond e obligatorie? replică el.

Eden râse cu compasiune, deși se bucura că Sterne ar fi preferat să se lipsească de acompaniament muzical la cumpărături.

Ajunseră curând la Begonia Cottage, unde curând îi pieri ideea că Sterne nu cumpărase decât ingredientele pentru cina din seara aceea.

– Ce Dumnezeu ai luat aici?! exclamă ea, văzându-l că scotea din portbagaj două cutii mari de carton.

– Deplorabilul tău obicei de a nu avea în casă nimic pentru micul dejun trebuie să înceteze, replică el cu falsă severitate. Ia-o pe-asta, continuă, îndesându-i în mâini un pachet cu șuncă. De restul mă ocup eu.

De când auzise despre accidentul lui Thomas, peste toate grijile lui Eden se formase și o teamă per-

sistentă privitoare la Sterne. Dar, văzându-l cum aducea cumpărăturile în bucătărie și începea să le pună în ordine, își dădu seama că, în alte împrejurări, compania lui ar fi fost extrem de plăcută.

Această descoperire în sine era suficientă pentru a-i declanșa un nou conflict interior.

– Mă duc să fac o baie, îi spuse ea scurt, imediat ce cutiile se goliră.

– Du-te, Eden, răspunse blajin Sterne. Cred ai înțepenit, după ce toată ziua ai stat pe scaun în aceeași poziție.

Nu voia să fie drăguț cu ea, nu voia! Îi tăia aripile, după cum dovedi tonul mult mai blând pe care-i replică:

– N-am să stau mult. Poți aștepta până atunci, ca să mâncăm?

– Pot face mai mult de-atât, zâmbi Sterne cu o expresie care avea cele mai nesuferite efecte. Am să curăț cartofii.

Când reveni din baie, Eden îl găsi în bucătărie, destupând o sticlă de vin. Observă că pusese masa, iar pe aragaz fierbea o oală cu cartofi curățați.

– Continuu eu, se oferi ea.

– Vinul în timp ce gătești face munca mai plăcută... spuse Sterne în timp ce-i oferea un pahar, privind-o în ochi.

– Mulțumesc.

Eden luă vinul dar, împotriva propriei voințe, nu reuși să-și ascundă destul de repede expresia amuzată. A lui, însă, deveni dintr-o dată extrem de serioasă.

Zâmbetul se șterse și de pe buzele lui Eden. Câteva secunde, aerul dintre ei păru să fi încremenit. Sterne o privea atât de intens, încât lui Eden îi venea să-l întrebe ce se întâmplase.

Apoi se întoarse brusc spre ușă și comentă, pe cel mai firesc ton:

– Cu riscul de a părea un zbir misogin, te las să robotești la bucătărie câteva minute, până merg și eu să mă spăl.

Peste o jumătate de oră, cina era gata, dar Sterne încă nu coborâse. Eden ieși la baza scării.

– Sterne! strigă ea, punând un picior pe prima treaptă.

– Da? se auzi glasul lui, de sus.

– Dacă nu cobori, ți se răcește mâncarea!

Eden nu sorbise decât pe apucate din pahar și și-l aduse la masă.

Tocmai își luase furculița, când Sterne apăru în ușă.

– Iartă-mă că am întârziat, se scuză el, așezându-se, dar am căutat peste tot o pereche de șosete curate.

Cumva, imaginea lui Sterne căutându-și șosetele o amuza prin însăși banalitatea ei. Eden îl privi, fără a-și putea stăpâni zâmbetul, și propuse:

– Dacă ți le lași afară, le pot spăla eu.

– Îți admir curajul, ilustră doamnă, replică Sterne fără pic de haz, dar mă pricep de minune să mi le spăl singur.

– Dacă-s într-un asemenea hal, insistă Eden, convinsă că nu era nimic în neregulă cu șosetele lui, și nici cu picioarele, atunci n-ai decât.

Deodată, amândoi izbucniră în râs.

Masa continuă într-o atmosferă la fel de plăcută – și de tensionată. Ajunseseră la brânză și biscuiți, când Eden îi simți ochii îndreptați spre ea și ridică privirea.

Într-adevăr, Sterne o observa, dar dezinvoltura și buna lui dispoziție din timpul mesei se risipiseră.

– Ce...? începu să întrebe Eden, cam nervoasă.

– Morissey... e singura ta rudă?

Eden știa că Sterne o auzise spunându-i acest lucru lui Thomas, când îl implorase să se trezească.

– Da, răspunse ea, începând însă din nou să fie mai precaută.

– Și îl... iubești... strict ca o soră pe fratele ei vitreg?

Tonul firesc al lui Sterne era contrazis de severitatea expresiei, iar Eden amână răspunsul, încercând să descopere ce anume ascundea întrebarea lui. Nu dură mult. Toată relația ei cu Sterne evolua în jurul celei dintre Thomas și Camilla, ceea ce însem-

na că întrebarea fusese determinată de îndoielile lui Sterne privind iubirea lui Thomas față de Camilla.

– Dacă-ți închipui că Thomas ar putea avea pentru mine și alte sentimente decât cele frățești, mută-ți gândul, replică ea scurt. Thomas o iubește pe Camilla și...

– Nu asta am întrebat, i-o reteză scurt Sterne.

– Afecțiunea mea pentru Thomas, continuă Eden cu răceală, este aceea a surorii care simt cu adevărat că-i sunt, chiar dacă prin vene nu ne curge același sânge.

Încheiase cu o privire ostilă spre Sterne dar, spre surprinderea ei, expresia lui aspră dispăruse.

– Și oare de ce n-ai spus așa de la început? murmură el, cu multă blândețe.

Eden îl sfâșie din privire – dar, cumva, se simțea dezarmată. Se ridică.

– Noapte bună, mai spuse ea scurt și ieși.

Știa ce anume o irita. Sterne o întrebase despre iubirea ei pentru Thomas. Acest lucru i-l readusese pe Thomas în minte. Pe el și pe Camilla.

Avea toate motivele să se supere, conchise Eden. Thomas suferise îngrozitor când Sterne îi spusese de ce se împotrivea atât de vehement căsătoriei dintre el și Camilla. Desigur, Sterne nu știa că, după ce aflase adevărul despre moartea tatălui său, Thomas însuși spusese că nu se mai putea însura cu Camilla, dar...

Eden oftă și, stingând lumina, se cuibări în pat, încercând să adoarmă.

Dar somnul o ocolea.

Se gândise să se scoale mai devreme dimineața, pentru a spăla vasele rămase de la cină. Dar, întrucât nu părea să aibă nici o șansă de a adormi încă cel puțin două ore, se hotărî să nu mai amâne.

Convinsă că Sterne nici nu se atinsese de vase, luă pe ea halatul și ieși din cameră fără zgomot. Coborî în bucătăria-sufragerie, aprinse lumina... și încremeni.

Încăperea era curată-lună!

O copleși vinovăția că, fără să se gândească o clipă măcar, îl lăsase pe Sterne să facă totul. Dar nu-i mai rămânea decât să se culce, așa că se întoarse să iasă – și i se opri inima în loc.

Neauzit de ea, Sterne apăruse în ușă.

Îl privi amuțită, observându-i picioarele desculțe și pieptul gol.

– N-n-n-am vrut să te deranjez, se scuză ea încurcată.

– S-a-ntâmplat ceva? întrebă liniștit Sterne, fără s-o slăbească din ochi.

– Nu puteam adormi...

– Te frământau gândurile la fratele tău vitreg? continuă el, în timp ce-i făcea loc să treacă, urmând-o în continuare pe scară.

Eden dădu din cap.

– Noapte bună, îi ură ea pentru a doua oară în seara aceea.

– Văd că devine un obicei, glumi Sterne.

Zâmbind, Eden își aminti că și în prima seară când veniseră la Begonia Cottage îi urase de două ori noapte bună.

– Îmi pare rău că te-am lăsat pe tine să strângi singur masa și să speli toate vasele, se scuză ea.

– Preasfânta mea mătușă! exclamă Sterne, făcând-o să zâmbească și mai larg. Doar nu vrei să spui că ai coborât la ora asta numai ca să faci curat la bucătărie.

– Stai pe-aproape și-ai să-nveți multe, râse Eden.

Deodată, însă, expresia lui Sterne deveni serioasă, iar instinctul o îndemnă imediat pe Eden să-și vadă de drum.

Hotărâtă, porni spre camera ei. Aproape ca și cum s-ar fi conformat unui instinct similar, Sterne dădu să intre în camera lui. Numai că ușile se aflau în direcții opuse, așa că, pornind amândoi în același timp, se ciocniră la mijloc.

Se ciocniră – se atinseră. Eden ridică o mână ca să se sprijine, și-i întâlni pieptul gol. O cuprinse un val de furnicături și, deși era conștientă că ar fi trebuit să-și retragă mâna, n-o putu face. Îl auzi pe Sterne gemând, iar unul dintre brațele lui o cuprinse. Privirile li se întâlniră.

Apoi, li se întâlniră și buzele.

Eden nu mai simțise în viața ei așa ceva. Sărutul părea s-o pătrundă până în cele mai ascunse fibre ale făpturii ei. Când Sterne o cuprinse cu ambele brațe, strâns, Eden se agăță de gâtul lui.

– Draga mea... șopti el, când sărutul se sfârși.

Înfiorate de acest murmur tandru, buzele lui Eden se întredeschiseră, într-o implorare tăcută de a o săruta din nou.

Gemu slab când gura lui se coborî iar peste buzele ei despărțite, și își încleștă mâinile pe spatele lui gol. Trecură minute fără număr, în timp ce Sterne o săruta pe ochi, pe urechi și în josul gâtului.

Când mâna lui împinse într-o parte materialul halatului și cămașa de noapte, Eden se lipi de el și mai strâns.

– O, Sterne! exclamă ea, însetată să-l simtă mai aproape, cât mai aproape...

Știa că dorința avea să i se împlinească. Sterne, parcă citindu-i gândurile, o ridică ușor în brațe și o duse în dormitorul lui.

La fel de ușor o depuse pe pat, începând s-o sărute prelung, cu patimă. Fără grabă, îi scoase halatul și îi trase ușurel bretelele cămășii de noapte de pe umeri.

– Ești atât de frumoasă, murmură el, cu glasul îngroșat.

– Sterne...! nu-și putu stăpâni Eden un nou strigăt, pârjolită pe dinăuntru de o dogoare care o împiedica să nu se gândească la altceva decât la el.

Și totul continuă astfel până când un gest al lui Sterne o făcu să înțeleagă, alarmată, că se apropiau de punctul fără întoarcere. În panică, Eden îl văzu ducându-și mâna la fermoarul pantalonilor. Iar când o sărută din nou, constată că nu mai era la fel de nepăsătoare ca în urmă cu câteva momente.

– Voi avea grijă să nu te doară, iubito...

Această șoaptă o făcu să tremure și să-și dea seama că nu putea merge până la capăt.

– Nu... icni Eden și, împingându-l într-o parte, se ridică de pe pat și-și luă halatul.

Când îl privi, văzu că amuțise, nemișcat, uimit, așa că fu nevoită să continue.

– M-a durut destul până acum... din cauza lui Thomas. Mi-ai cauzat destulă durere.

Expresia lui Sterne se înăspri. Când și el se ridică de pe pat, Eden făcu un pas înapoi.

– Asta n-are nici o legătură cu Morissey, scrâșni el. Ne privește numai pe noi!

– Ei, haide, Sterne, încercă Eden să pară ironică, dorind cu disperare să-l vadă ieșind din camera ei.

Nu-mi spune că ai uitat ce părere ai despre mine: că sunt o escroacă la fel de parșivă ca fratele meu vitreg!

Sterne îi aruncă o privire exasperată.

– Nu fi proastă... începu el.

– Am fost proastă, îl întrerupse ea pe un ton înghețat, că m-am lăsat surprinsă de tine pe nepregătite, într-un moment de slăbiciune. Dar dacă nu-mi venea mintea la timp... dacă mă lăsam să uit ce i-ai făcut fratelui meu...

Se întrerupse, pentru a-și trage respirația, convulsiv.

– ...atunci, mâine dimineață, nu te-aș fi urât numai pe tine, ci și pe mine însămi!

Un moment, avu impresia că-l văzuse pălind.

În clipa următoare, însă, Sterne se întoarse spre ușă și ieși nepăsător, aruncând peste umăr:

– Doamne, Dumnezeule – cât caz, numai pentru un fleac de interludiu fizic!

Capitolul 7

Ultimele cuvinte ale lui Sterne continuau s-o usture când, în zorii zilei, Eden deschise ușa sufrageriei-bucătărie. Aruncă o privire furioasă spre etaj și vru să pună ibricul pe aragaz. Simțind că era cald, se uită la ceainic. Crezuse că Sterne era încă în pat, dar șervetul pus peste ceainic o înștiință că se trezise deja.

După ce-și turnă o ceașcă, în timp ce se așeza la masă, își aminti de șunca din frigider. N-avea decât să rămână acolo!

Chiar atunci auzi ușa de la intrare deschizându-se. Va să zică, Sterne fusese plecat. Deodată, în mintea lui Eden se ivi din noua imaginea ei însăși, aproape goală, în timp ce Sterne o privea cum zăcea întinsă pe pat.

Obrajiii se înroșiră ca focul și, când ușa bucătăriei se deschise, Eden întoarse capul spre fereastră, privind afară fără a distinge nimic.

– Am telefonat la spital, se auzi glasul lui Sterne, vorbind pe un ton calm.

Valul de îngrijorare pentru fratele ei îi alungă roșeața din obraji.

– Thomas...? întrebă ea, răsucindu-se din nou cu fața spre Sterne, care nu-i mai puse răbdarea la încercare.

– Morissey e în aceeași situație.

Ușurarea că starea Thomas nu se agravase o făcu pe Eden să regrete felul cum se purtase cu Sterne în seara trecută.

– Cred că trebuie să-ți mulțumesc pentru bunăvoința de a te fi interesat despre fratele meu, spuse ea cu o răceală destul de ostentativă.

În ochii lui Sterne se zări o lucire tăioasă.

– Ca răspuns la întrebarea pe care nu mi-ai pus-o despre pupila mea, continuă el, Camilla a progresat remarcabil de ieri și până azi.

– Mă... bucur... răspunse ezitant Eden.

– Și eu, replică el rece, adăugând: imediat ce va suporta deplasarea, o să fie transferată la un spital din Londra.

– O vei transf...!

– Desigur! o întrerupse brutal Sterne. Firma mea e la Londra. După ce o duc pe Camilla acolo, am să-mi pot relua munca, vizitând-o zilnic.

– Pare o formulă ideală, comentă Eden, imitându-i răceala din glas. Mă și mir că ți-ai putut întrerupe activitatea atâta timp.

– Oricine își poate sacrifica două, trei zile, în caz de urgență, ripostă el. Azi la amiază am o întâlnire în Londra. Dacă ești gata, te duc cu mașina până la spital.

– Sunt gata când ești și tu, ridică din umeri Eden.

Când se opriră în curtea spitalului, Eden îi aruncă o privire întrebătoare, nefiind sigură dacă intenționa s-o viziteze pe Camilla înainte de a pleca spre Londra. Dar observă pe chipul lui o asemenea nerăbdare de a o vedea eliberându-i mașina, încât expresia îi deveni distantă și coborî ca și cum scaunul ar fi început s-o frigă.

Aproape de intrarea în spital, Sterne o ajunse din urmă, parcă pentru a-i demonstra că nu era nerăbdător să plece, ci doar iritat de prezența ei. Nu-l luă în seamă. Porniră amândoi în direcții diferite, spre rezervele celor doi pacienți.

Ziua trecu chinuitor de încet. La ora două și jumătate, când reveni la spital pentru vizita de după-amiază, Eden își aminti brusc, cu un sentiment de vinovăție, că încă nu trecuse pe la Camilla. Conștiința o mustră și mai tare când își dădu seama că Sterne plecase la Londra, iar pe pupila lui n-o mai vizita nimeni.

Într-adevăr, sora șefă îi confirmă că domnișoara Rodgers s-ar fi bucurat să primească o vizită.

În rezerva ei, Camilla era înconjurată de flori. Avea un ochi vânăt și părea foarte amărâtă, până când își recunoscu vizitatoarea.

– Eden! se lumină ea la față. O, ce bine-mi pare că te văd! Voiam să vii, dar m-am gândit că Thomas are mai multă nevoie de tine. Ce face? întrebă, cu zâmbetul pălindu-i. Și-a...?

– Nu s-a schimbat nimic, răspunse prudentă Eden, întrebându-se cât de mult știa Camilla.

– E tot în comă? întrebă îngrijorată fata.

– Mă tem că da.

– Doamne, cât îmi doresc să mă lase să-l văd! explodă Camilla.

– Încă nu te poți da jos din pat, încercă Eden s-o liniștească.

– Așa zic ei! nu se lăsă tânăra, dar apoi reveni la un ton mai calm. Cum arată? Are răni pe față? E...?

– Tu ești mai desfigurată decât el, îi spuse Eden.

– Slavă Domnului! exclamă Camilla. Mi-au spus că leziunile interne îi sunt în curs de vindecare, dar... Of, sper să-și revină cât mai repede! N-aș suporta să...

Vocea i se frânse, iar Eden căută să-i spună ceva care să-i alunge deznădejdea. Biata Camilla; nu-l putea vedea pe Thomas și probabil își ieșise din minți, de când aflase despre starea lui.

– Pe lângă că dorești să-l vezi, cum e și firesc, mai ai nevoie de ceva? o întrebă ea.

Camilla clătină din cap:

– Nu, Eden, îți mulțumesc. Tutorele meu s-a asigurat să nu-mi lipsească nimic.

Din tonul ei, Eden deduse că, în acel moment, tutorele nu era favoritul Camillei.

– Frumos din partea lui... murmură ea, pe un ton împăciuitor.

– Frumos! exclamă Camilla. După tot ce-a făcut! Dacă nu se încăpățâna așa să ne despartă, n-am fi ajuns în spitalul ăsta!

Și Eden își spusese același lucru – ba chiar, dacă n-o înșela memoria, îi spusese și lui Sterne. Și totuși, în felul cel mai ciudat, se pomeni luându-i apărarea!

– Totuși, este ocrotitorul tău legal, murmură ea, dar numai pentru a o auzi pe Camilla replicând cu aprindere:

– Dacă vrei să-mi știi părerea, sare peste cal cu îndatoririle astea de „ocrotitor"!

– Dar, desigur, e destul de firesc, insistă cealaltă față a lui Eden, la fel de hotărâtă să-l apere pe Sterne.

Camilla, însă, nu se îndura cu nici un chip și refuză să se îmbuneze când Eden îi spuse că Sterne fusese atât de îngrijorat pentru ea, încât lipsise două zile de la firmă.

– Merită să fie îngrijorat, pufni Camilla. Dar acum a plecat înapoi la Londra și sper să rămână acolo. Săraca de tine, o compătimi ea, casa e atât de aproape de spital și cred că te-ai simțit îngrozitor, locuind acolo împreună cu el.

– Îngrozitor?

Pentru nimic în lume Eden nu-și putea da seama ce-ar fi putut să fie atât de îngrozitor.

– Îngrozitor, sigur că da! stărui Camilla. Altfel, cum? Când Thomas zace aici, în halu-n care-a ajuns, cred că-l detești pe Sterne la fel de mult ca mine!

Când reveni în camera lui Thomas, Eden nu-și mai amintea cum răspunsese la aceste cuvinte. De un singur lucru era convinsă: gura ei refuzase cu îndărătnicie să confirme că-l detesta pe Sterne Parnell!

În seara aceea, Eden mâncă singură și se culcă la fel de singură. Dormi pe apucate, iar a doua zi dimineața, după ce se trezi, bău singură o ceașcă de ceai și fu nevoită să accepte adevărul: îi era dor de Sterne. În scurtul răstimp de când se cunoșteau, ajunsese să facă parte din viața ei.

Tocmai se pregătea să plece la spital, când auzi soneria de la intrare. Primul ei gând, oricât de ridicol, fu că era Sterne, și se duse să deschidă, cu inima bătându-i nebunește.

Se străduí să zâmbească la vederea doamnei Fox, dar surâsul i se șterse de pe buze când proprietăreasa o anunță:

– Au dat telefon de la spital, ca să spună că...

Când văzu cum pălise Eden, se întrerupse.

– A, da' n-ai de ce să te îngrijorezi! Fratele dumitale se simte mai bine! exclamă ea grăbită și, în continuare, îi spuse că domnișoara Rodgers o convinsese pe sora șefă să sune imediat ce putea da vestea cea bună, că domnul Morissey ieșise din comă.

– A ieșit din...! îngăimă Eden.

– Azi-dimineață și-a revenit! zâmbi radioasă doamna Fox. Și cred că domnișoara Rodgers nu-i străină de treaba asta, pentru că era cu el când s-a întâmplat.

„O, Dumnezeu să te binecuvânteze, Camilla!" se rugă Eden în sinea sa, abia așteptând să ajungă la spital, pentru a-l vedea cu ochii ei pe Thomas.

Dar, când ajunse, află că în cursul acelei dimineți lui Thomas urmau să i se facă diverse teste.

– Domnul Morissey nu mai e în stare critică, o informă amabil, dar și semnificativ, sora șefă.

Eden înțelese că libertatea de a-l vizita pe Thomas la orice oră tocmai îi fusese îngrădită, dar era prea fericită ca să se mai supere.

– Dacă apucați, i-ați putea spune că vin să-l văd după-amiază? întrebă ea.

– Firește, răspunse sora și plecă grăbită să-și vadă de treburi.

Când reveni la spital, Eden află că Thomas dormea – dar era un somn sănătos, de refacere. Stătu lângă el doar un minut, apoi ieși tiptil, ca să se intereseze dacă o putea vizita din nou pe Camilla.

– Nu-i așa că-i extraordinar?! exclamă fata, în extaz, de cum o văzu.

– E minunat! răspunse Eden din toată inima. Și ție trebuie să-ți mulțumesc pentru că Thomas...

– A fost o nimica toată, zâmbi Camilla, în culmea fericirii.

– Ce s-a întâmplat? Vreau să zic... cum...

– O, să vezi, a fost nemaipomenit! se repezi Camilla. După cum știi, au spus că încă nu eram destul de întremată ca să mă duc să-l vizitez...

– Și s-au răzgândit?

– Nu. Sau, mă rog, abia când o soră m-a găsit pe coridor. Cum a spus sora Corrigan, după ce-au adus ca fulgerul un fotoliu rulant: „decât să te împing înapoi la pat, pot la fel de bine să te împing mai departe".

– Plecaseși să-l vezi pe Thomas... fără permisiune?! exclamă Eden.

– Tu n-ai fi făcut-o? De când am aflat despre el, am tot zăcut aici, fierbând în suc propriu, iar azi-noapte, adică mai bine zis dimineața pe la șase, n-am mai suportat.

– Și pe urmă nu te-ai simțit rău? întrebă Eden, sincer îngrijorată.

Camilla clătină din cap.

– Vizita la Thomas a fost cel mai bun medicament din lume pentru mine. Doctorul a trecut pe-aici mai adineaori și a spus că, dacă sunt cuminte, pot merge din nou la Thomas, azi după-amiază. Tu l-ai văzut?

– De la el vin acum, dormea, îi răspunse Eden și, bănuind că fata dorea ca în după-amiaza aceea să rămână singură cu Thomas, continuă: cred c-am să revin mai pe seară. Ia spune-mi, s-a trezit din comă imediat ce ți-a auzit vocea?

Camilla negă din nou.

– Vreo zece minute, parc-aș fi vorbit cu pereții. Dar, cu cât continuam, cu atât sora Corrigan se uita mai insistent la mine și știam că din clipă-n clipă avea să întoarcă scaunul și să mă scoată de-acolo. Așa că până la urmă m-am pomenit strigând: „Dacă nu te trezești în clipa asta, Thomas Morissey, n-am să ți-o iert niciodată!“ Pe urmă mi-a fost așa de rușine...! mărturisi ea. Dar n-am apucat să-i cer iertare că, dintr-o dată, a deschis ochii!

După vizită, când ajunse la Begonia Cottage, Eden își făcu ceva de mâncare și se gândi că n-ar fi stricat să aspire și să șteargă praful.

Pe la ora șase seara, parterul arăta mult mai bine. Nici etajul nu se prezenta prea rău, deși lui Eden i se

cam înmuiaseră genunchii când intrase în camera folosită de Sterne. La șase și jumătate, după ce făcu o baie, se schimbă și bău pe fugă un ceai, porni spre spital.

Când îl văzu pe Thomas, Eden fu impresionată de schimbare. Diversele tuburi fuseseră înlăturate, iar fratele ei vitreg, proaspăt spălat și bărbierit, stătea rezemat de perne.

– O, iubitule! exclamă ea, aproape plângând. Te pot întreba cum te simți?

– Fragil, zâmbi Thomas. Și vinovat.

Fragil, Eden putea să înțeleagă. Dar...

– Vinovat? repetă ea.

– Extrem de vinovat. Frânele mașinii lui Charlie Oakes începuseră să mă lase cam prin perioada când am cunoscut-o pe Camilla. Știam al dracului de bine că trebuia să le repar, numai că nu-mi găseam timp... Aș fi putut s-o am pe conștiință! exclamă el, copleșit de remușcări.

– Ei bine, slavă Domnului că n-a fost cazul! îl încurajă Eden, schimbând repede subiectul. Ți-au spus ce-a făcut Camilla? Că a încălcat dispozițiile și a venit să te vadă, azi-dimineață?

Thomas zâmbi.

– E extraordinară, nu-i așa?

– Este, confirmă Eden din toată inima.

– Ne-am văzut azi după-amiază, continuă el. Mi-a spus că stai la Begonia Cottage.

– Nu te deranjează, nu-i așa?

– Sigur că nu mă deranjează, fleațo! o mustră el cu drag, dar imediat se încruntă, parcă într-un efort de a-și reaminti, mărturisind: sunt încă destul de zăpăcit, așa că spune-mi, cum ai aflat despre accident? Porniseși spre Begonia Cottage, sau erai încă la Londra? Îmi spuseseși că urma să pleci chiar vineri seara, dar...

– Atunci am pornit, într-adevăr, îi răspunse Eden. Sau, mă rog... mai mult sau mai puțin... Înțelegi... am avut... ăă... companie.

– Mai luaseși pe cineva cu tine?

– Nu tocmai... „luasem"...

– Haide, o îndemnă Thomas. Presimt că n-am să pot dormi la noapte, dacă nu-mi spui totul.

– Păi... începu Eden, extrem de încurcată, știu că-s o fleață, vorba ta, dar după ce mi-ai telefonat, l-am sunat pe tutorele Camillei ca să-i spun că primisem vești de la voi.

– L-ai sunat! exclamă Thomas, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Am spus c-am fost fleață, nu? murmură amărâtă Eden. Dar prevăzusem să pornesc la drum peste cinci minute.

– Și a intervenit ceva?

Eden dădu din cap.

– La mașină, am descoperit că se dezumflase un cauciuc. Și până să-l schimb, a apărut Sterne Parnell. Mi-a schimbat roata, apoi s-a luat după mine.

Observă că Thomas rămăsese tăcut, așa că se grăbi să-i spună și restul.

– Oricât am încercat, n-am reușit să scap de el și... în fine, ce s-o mai lungim, când m-am apropiat de Begonia Cottage cât îndrăzneam de mult, m-am cazat la un hotel. Sterne... Parnell, se grăbi ea să-i adauge și numele de familie, s-a cazat tot acolo. Când a dat telefon acasă, servitoarea i-a spus că sunase poliția. Atunci a sunat și el la poliție, și...

– Și pe urmă a venit și ți-a spus? încheie Thomas în locul ei. Săraca de tine, cred că ai avut un șoc îngrozitor.

– Am avut... confirmă Eden și din nou se simți datoare să-i spună: Sterne... Parnell a fost foarte drăguț. Când a văzut cum...

– Sterne Parnell, drăguț??? o întrerupse Thomas, care numai în relații „drăgute“ cu Sterne Parnell nu fusese.

– Altfel, nu știu cum să spun, fu Eden nevoită să insiste. Când a văzut cum m-a lovit în cap vestea, a fost foarte... ăă... înțelegător, și...

– Înțelegător?!? i-o reteză din nou Thomas.

Dar, pe neașteptate zâmbi – și comentă, la fel de neașteptat:

– Sper să rămână la fel de înțelegător și când va afla că praful s-a ales de ultimul lui plan de a ne despărți, pe Camilla și pe mine.

Eden era necăjită că ostilitățile continuau, dar nu putea face nimic. Se mulțumi să întrebe:

– Care plan?

– Sterne Parnell intenționa s-o transfere pe Camilla la un sanatoriu din Londra, în după-amiaza asta. Din păcate, nimeni nu s-a gândit să-i spună și ei, până când ambulanța privată a intrat în curte.

– Și Camilla... a refuzat să plece? înțelese Eden, simțind că pălea.

– A amenințat că urlă de se dărâmă tot spitalul, dacă încearcă cineva s-o apropie la mai puțin de zece iarzi de ambulanță! declară mândru Thomas.

– Vai de mine... murmură abia auzit Eden.

Thomas zâmbi și mai încântat.

– Am descoperit că nu stă deloc rău în materie de „voință".

– Dar... Sterne Parnell, în calitate de ocrotitor legal, n-o poate transfera și împotriva voinței ei? se interesă Eden.

– Nu și dacă începe să i se destabilizeze temperatura, cum s-a întâmplat atunci, răspunse Thomas. Nici un medic serios n-ar autoriza transferul pe o asemenea distanță, cu temperatură mare – mai ales când aici se reface în condiții perfecte.

– Cred că ai dreptate, spuse încet Eden, simțind că i se usca gâtul, iar inima începea să-i bată mai neregulat.

Nespus de încântat, Thomas continuă:

– O fi crezut tutorele Camillei că și-a luat adio de la spitalul ăsta, dar acum cred că va apărea din nou aici înainte să se termine weekendul următor.

Eden crezuse și ea că-și luase adio de la Sterne Parnell.

– Așa crezi? îl întrebă pe Thomas, care nu mai înceta să zâmbească.

Și nici cu prețul vieții nu și-ar fi putut stăpâni nici ea zâmbetul care-i pornea de undeva din adâncurile inimii, pentru a-i lumina fața, incomparabil mai strălucitor decât surâsul satisfăcut al lui Thomas.

Capitolul 8

Vineri dimineața, Eden se trezi din somn cu zâmbetul pe buze. Expresia îi deveni visătoare: era foarte posibil ca, în acel weekend, să-l vadă din nou pe Sterne.

Thomas fiind acum în afară de orice pericol, Eden se hotărî să amâne pe după-amiază plecarea la spital și-și petrecu dimineața spălând și călcând toate hainele pe care le găsi prin casă.

La unu și jumătate ieși din Begonia Cottage, oprindu-se pe drum ca să cumpere reviste pentru Thomas și Camilla. Când ajunse la spital, însă, descoperi că nu era nevoie să se deplaseze până la rezerva Camillei. Fata era în vizită la Thomas.

– Cum vă simțiți? îi întrebă Eden pe cei doi tineri, care arătau atât de fericiți împreună încât o făceau să se simtă ca o vizitatoare nepoftită.

– Bine, spuse Thomas, zâmbindu-i Camillei.

– Amândoi, îi zâmbi Camilla lui Thomas.

Uitându-se de la unul la altul, Eden îi anunță:

– Mai am de făcut unele cumpărături strict necesare, până nu se închid magazinele. Ați avea nevoie de ceva?

Când ieși din rezervă, cu o mică listă de târguieli, Eden era perfect conștientă că nu aveau nevoie decât unul de celălalt.

Cumpărăturile nu durară mult, dar Eden nu voia să-i deranjeze în scurtul răstimp pe care-l puteau petrece împreună, așa că se duse din nou pe colina unde urcase împreună cu Sterne.

Stătu o oră, fără să știe cum trecea timpul, pe aceeași bancă. Însă orice-ar fi făcut, nu mai reușea să regăsească starea de mulțumire pe care o avusese în compania lui. Minutele treceau, iar vraja continua s-o ocolească.

Seara, când plecă de la spital, era ora șapte. Tocmai traversa curtea, când deodată se opri ca sub efectul unui șoc. Lângă mașina ei era parcat un Jaguar! Un Jaguar pe care l-ar fi recunoscut oriunde!

Inima începu să-i bată cu putere la gândul că Sterne era atât de aproape. Pradă unei emoții intense, se răsuci în loc, hotărâtă să-l caute.

Imediat ce-și aținti ochii spre ușă, ca la un semnal, din clădire apăru silueta înaltă a lui Sterne.

Ochii lui o reperară imediat, observând pe loc că se uita la el. Eden se simți cam iritată, dar și dintr-un alt motiv. Avusese la dispoziție douăzeci și patru de ore ca să se pregătească pentru această reîntâlnire – și ce pregătise? Nimic! Iar Sterne venea deja spre ea!

Abia având timp să se reculeagă, Eden îl întâmpină cu prima întrebare care-i trecu prin minte:

– Ce faci aici?

– Același lucru pe care-l faci și tu, cred, replică Sterne tărăgănat.

– Înseamnă că ai plecat din Londra înainte de cinci, ridică Eden din umeri, îndepărtându-se de mașina lui.

– Dacă are vreo importanță pentru tine, pluti glasul lui Sterne pe deasupra celor două autovehicule, am plecat pe la prânz.

Înțelegând că era încă îngrijorat pentru Camilla, dacă-și luase din nou o jumătate de zi liberă, Eden făcu încă o încercare de conversație indiferentă, în timp ce-și descuia mașina.

– N-ai de ce să-ți faci griji, am văzut-o pe Camilla chiar azi. Își revine cu mare repeziciune.

– Cu atât mai bine! mormăi Sterne. Dacă ai văzut-o, ai și auzit, fără îndoială, că se simte destul de bine ca să hotărască singură în care spital vrea să se refacă!

Eden dădu din cap și se așeză la volan. Începu să se joace într-o doară cu comenzile. Când în sfârșit porni motorul, mașina lui Sterne ieșea deja din curte.

Ajunse la Begonia Cottage în timp ce Sterne, cu geanta de voiaj în mână, tocmai cobora din Jaguar.

„Fii drăguță cu el!“ o îndemnă o voce interioară, în timp ce bătăile inimii îi deveneau mai dezordonate. Dar, când Sterne i se adresă, pe cel mai antipatic ton cu putință, lui Eden îi veni mai degrabă să-i dea un șut în fluierul piciorului.

– Ai vreo obiecție să mă instalez într-o jumătate a vilei? bombăni el repezit.

– Numai dacă-ți poți ține mâinile acasă! se răsti Eden, la fel de agresiv.

– N-ai tu de două ori norocul ăla!

Fără a mai catadicsi să-i răspundă, Eden porni pe cărare, fierbând de furie. Porcul! tuna și fulgera ea, în sinea ei. Porc îngâmfat și egotist! Se duse drept la bucătărie, puse ibricul la fiert și începu să-și pregătească o farfurie cu sandvișuri. Sterne nu intră, ducându-se cu geanta direct sus.

În noaptea aceea dormi din nou prost. Stătea culcată cu fața spre peretele dintre camerele lor, dorind mai mult decât oricând să se ducă la el, pentru a lămuri totul. Dar Sterne, prin însăși atitudinea lui, îi demonstrase că puțin îi păsa dacă erau prieteni sau nu.

Duminică dimineața, când se trezi, Eden descoperi cu mândrie că nici ei nu-i păsa în ce relații erau. Hotărâtă să i-o demonstreze printr-o atitudine cât mai rezervată, făcu o baie, se îmbrăcă și coborî la bucătărie.

– B-bună dimineața, îl salută ea cu o politețe rece; dacă pulsul îi sărea peste nouăzeci numai la vederea lui, oricum n-avea să afle nimeni altcineva.

– Bună dimineața, răspunse Sterne, indiferent la ramura de măslin pe care i-o întinsese. În dimineața asta nu te grăbești să ajungi la spital?

Eden zâmbi cu jumătate de gură, pentru a nu părea prea ostilă.

– Thomas a ieșit din comă, îl informă, dându-și seama cu o secundă de întârziere că Sterne trebuia s-o fi aflat de la Camilla. De fapt... Thomas nemaifiind în stare critică, n-am nici un motiv să mă grăbesc.

– De fapt... i-o întoarse Sterne, pregătindu-și nessul, Camilla fiind în stare de orice ca să mă provoace, cred că nici eu n-am nici un motiv de grabă.

Eden nu-și putu stăpâni râsul. Niciodată nu putuse rezista umorului lui Sterne.

– Îmi pare rău că se poartă așa cu tine, se grăbi ea să spună și descoperi că, în timp ce continua, îi ieșeau de la sine pe gură toate lucrurile la care se gândise în lipsa lui. La fel de rău cum îmi pare, în ceea ce mă privește, că te-am... că te-am acuzat de... de a fi răspunzător de accidentul lui Thomas.

Sterne luă o înghițitură de cafea.

– Nu mă mai consideri vinovat? întrebă el încet.

Eden clătină din cap.

– Chiar dacă mașina nu era a lui Thomas, ar fi trebuit să-i repare frânele când au început să se deregleze, spuse ea, încercând totuși să-i ia fratelui ei apărarea atâta cât putea. În mod normal, desigur, s-ar fi ocupat de starea mașinii, dar tocmai o cunoscuse pe Camilla și...

– Și avea altele pe cap? sugeră Sterne.

Deși expresia lui, care se întunecase dintr-o dată, nu-i plăcea deloc, Eden ținea neapărat să continue, dacă tot ajunsese până aici.

– Da, confirmă ea, avea altele pe cap. O iubea foarte mult pe Camilla și...

Cuvintele îi pieriră, când pe chipul lui Sterne se așternu scepticismul.

– O iubește! declară ea scurt.

– Nu zău!

Tonul disprețuitor al acestui „Nu zău!“ o irită și mai mult.

– Ba zău! se răsti Eden. Thomas o iubește enorm pe Camilla și, continuă ea cu aprindere, știind prea bine unde avea să ajungă, averea pe care o va moșteni ea nu-l interesează cu nimic mai mult decât...

– Atunci de ce, i-o reteză scurt Sterne, când i-am spus categoric că mă opun ferm s-o mai curteze pe pupila mea și că niciodată nu voi consimți la căsătoria lor, de ce a încercat să-mi forțeze mâna, înnoptând cu ea în casa asta, ca s-o compromită?

Pradă unui amestec de uimire și furie, Eden sări de pe scaun. Știa că în acea privință nu-l putea apăra pe Thomas, dar nu vedea nici un motiv de a nu-i arăta lui Sterne și cealaltă față a monedei.

– Dacă ea s-a compromis petrecându-și nopțile aici cu Thomas, îl repezi ea, același lucru se poate spune și despre mine! Și eu am fost compromisă – dar de tine!

Nu se simțea compromisă în nici un fel, dar când termină de vorbit observă că Sterne încremenise. O privi pătrunzător drept în ochi, după care, vorbind foarte rar și calculat, întrebă:

– Insinuezi că ar trebui să te cer în căsătorie?

O fracțiune de secundă, Eden fu cât pe ce să profite de ocazie. Dar, în următoarea fracțiune de secundă, expresia lui lipsită de orice urmă de romantism o făcu să înțeleagă că Sterne ar fi făcut un stop cardiac dacă-i răspundea că nimic nu i-ar fi plăcut mai mult. Întrebarea lui fusese rostită sarcastic – ceea ce o durea!

– Doamne ferește și apără! exclamă ea batjocoritor, în cea de-a treia fracțiune de secundă. Ar fi o soartă mai cumplită decât moartea!

Îi văzu ochii îngustându-se, dar faptul că riposta ei îl ofensa era ultimul care s-o îngrijoreze. Cu o lucire dușmănoasă în ochi, contraatacă:

– Îți dau cuvântul meu, Sterne Parnell, că atunci când mă voi mărita am să aleg un bărbat care să nu se întrebe: „Oare mă ia de soț pentru bani?“

– Dacă nu va fi complet dobitoc, n-o să aibă nici o îndoială! nu se lăsă mai prejos Sterne.

Eden era prea mândră ca să arate cum îi frângeau inima cuvintele lui.

– Măgar nerușinat ce ești! șuieră ea. Pentru asta n-am să te iert niciodată!

– Ce să-ți povestesc, acum știu de ce n-am să dorm eu nopțile! replică Sterne cu nepăsare.

Simțind că nu mai putea să se stăpânească, Eden abia reuși să-l mai întrebe:

– Cine pleacă din casa asta, tu sau eu?

Și, pentru cazul că nu înțelesese mesajul:

– N-am de gând să mai petrec nici o noapte sub același acoperiș cu tine!

– Nu-ți face iluzii, mârâi Sterne, repezindu-și bărbia înainte. Nu alerg cu limba scoasă să-ți răpesc neprețuita virginitate, știu prea bine că ți-o păstrezi pentru cine va oferi cel mai mult!

Eden mai încercase de două ori să-i cârpească o palmă. De data asta, reuși. Mâna ei despică aerul cu furie, nimerindu-l drept în obraz. Usturimea palmei îi risipi durerea din inimă, dar numai un moment. Și, în acel moment, Sterne îi apucă încheieturile ambelor mâini ca într-o pereche de cătușe. Eden îi văzu o venă pulsând la tâmplă și, în momentul când o trase spre el, se temu că, împins de furie, intenționa să se răzbune pe gura ei, pedepsindu-i-o cu a lui.

– Să nu-ndrăznești să mă atingi! zbieră ea în clipa când Sterne, dintr-o singură mișcare, îi eliberă mâinile

și o săltă în brațe. Începu să se zbată cu furie, dar o strângea ca într-un cerc de oțel și, când îi văzu capul începând să coboare, o cuprinse panica, făcând-o să urle cea mai sfruntată minciună din toate:

– O, Doamne, cât te mai urăsc, Sterne Parnell!

Gura lui ajunsese atât de aproape încât îi simți respirația pe obraz. Însă, tocmai în momentul când știu că era prea târziu, brațele lui o eliberară pe neașteptate.

Clătinându-se pe picioare, văzu că Sterne se albise la față. În clipa următoare se răsuci brusc în loc și ieși din cameră cu pași mari.

Eden era în stare de șoc, dar înțelese din zgomotul pașilor că Sterne se ducea la etaj. Nu se clintise din loc nici cu un deget când îl auzi coborând din nou, spre ușa din față. Apoi ușa se deschise și imediat se trânti la loc, cu un zgomot ca al căderii unei ghilotine.

Nu-l ura, știa prea bine că mințise, dar nici nu-și regreta cuvintele. Urcă în camera ei și se așeză pe pat, cu brațele încrucișate în față. Îl iubea – și se părea că nimic n-ar fi putut să schimbe asta – însă ar fi fost prea dureros să-l mai revadă.

Când, într-un târziu, se ridică, Eden știa ce avea de făcut.

Doamna Fox se arătă foarte binevoitoare când Eden îi bătu în ușă și se oferi să plătească chiria pentru încă o lună.

– Trebuie să mă întorc la Londra, îi explică ea, cu un zâmbet forțat. Cred că domnișoara Rodgers va fi externată din spital înaintea fratelui meu, și va dori să fie cât mai aproape de el posibil.

– Sigur că da, încuviință doamna Fox, oferindu-se imediat să aștepte întoarcerea domnișoarei Rodgers cu casa încălzită și aerisită.

După ce-și luă rămas-bun de la doamna Fox, Eden se opri la prima cabină telefonică, sună la spital și îi ceru surorii de gardă să-i transmită lui Thomas, din partea ei, că răcise. Pentru a nu risca să contamineze tot spitalul, se hotărâse să întrerupă vizitele câteva zile.

În continuare, nu se mai opri până la Londra.

Avea să treacă o lună înainte ca Eden să se întoarcă în Lake District. O lună în care nu făcu altceva decât eforturi conștiente de a-și pune din nou viața în ordine.

Îi scrisese lui Thomas că răceala se complicase, determinând-o să se întoarcă la Londra, apoi că, deși se vindecase, prefera să aștepte până dispăreau toți

microbii. De asemenea, sub pretextul că în apartamentul igrasios nu avea nici o șansă de însănătoșire, se mutase la un mic hotel particular, al unei familii.

Teama de o posibilă întâlnire cu Sterne o reținea în Londra. Totuși, era suficient de preocupată pentru a suna la spital, ca să se intereseze cum mai progresa Thomas.

Înainte de a apuca s-o facă, însă, îi telefonă el.

– Thomas! exclamă încântată Eden, după ce fiica hotelierului îi făcu legătura. Tocmai voiam să te sun... Ce faci? Cum se simte Camilla?

– Cum mai stai cu răceala? o întrebă el în schimb.

– Parcă nici n-aș fi fost bolnavă, răspunse Eden, cam rușinată.

– Bine, continuă Thomas cu căldură.

Și, în continuare, îi spuse că amândoi evoluau rapid, iar Camilla urma să fie externată săptămâna viitoare.

– Se întoarce la Londra?! exclamă Eden.

– Nici pomeneală! Va sta la Begonia Cottage. Apropo, îți mulțumesc că ai plătit chiria.

– Ai vorbit cu doamna Fox?

– Ne-a vizitat de câteva ori la spital. E o comoară la casa omului!

În următoarele zile, Thomas îi mai telefonă de câteva ori. Trecuseră exact patru săptămâni de la întoarcerea ei la Londra, când Eden înțelese, auzindu-i emoția din glas, că se întâmplase ceva foarte important.

– Te lasă să pleci? întrebă ea.

– Marțea viitoare, spuse surescitat Thomas. Dar mult mai importantă va fi ziua de joi.

– De ce, ce-o să se-ntâmple joi?

– Joi e ziua când Camilla și cu mine ne vom căsători!

– Vă căsătoriți!

Eden încă nu-și revenise din surpriză, când Thomas îi povesti cum Camilla, profitând de faptul că era imobilizat la pat, stăruise până-l convinsese că numai un tâmpit l-ar fi făcut răspunzător de păcatele tatălui său.

– Dar ceea ce m-a impresionat, mărturisi el, a fost afirmația ei că, dacă eu accept să-mi distrug viața și fericirea pentru un om pe care nici măcar nu mi-l mai amintesc, găsesc oare că e drept ca tot din vina lui să fie distruse viața și fericirea ei? Oare tatăl meu nu a făcut destule fapte rele, fără să le mai înmulțesc și eu?

Zâmbind, Eden îi răspunse:

– Camilla n-a făcut decât să spună adevărul, dar mă bucur că ți-a adus și ție mintea la cap.

– Și eu, acum, dacă stau să mă gândesc.

După glasul lui, Eden știu că zâmbea cu gura până la urechi. Dar propriul ei surâs se șterse în momentul când Thomas o întrebă:

– Vii și tu la nuntă, nu-i așa, Eden? Ne căsătorim abia la ora douăsprezece și jumătate, așa că poți pleca din Londra de dimineață, ca să nu pierzi încă o zi.

– Am să... ăă... bine, cred că așa voi face, răspunse ea încet, sfâșiată îngrozitor între dorința de a participa la nunta fratelui ei și cea de a se afla la un milion de mile distanță, în caz că era și Sterne acolo. Sterne... începu, apoi trebui să tușească, pentru a-și drege vocea dintr-o dată gâtuită.

Dar nu reuși să articuleze cuvintele pe care le avea în minte – „...vine și el?“, așa că în schimb întrebă:

– Tutorele Camillei... va fi... ăă... și-a dat consimțământul... desigur?

– Camilla nu mai are nevoie de consimțământul nimănui, replică Thomas. A împlinit optsprezece ani.

După convorbire, Eden se prăbuși într-un fotoliu. Era în culmea fericirii că Thomas și Camilla se căsătoreau, dar gândul la Sterne începuse s-o frământe din nou.

Când opri mașina lângă Begonia Cottage, Eden ajunsese să-și dea seama că nimic din toate frământările ei nu mai avea importanță. Nu conta dacă Thomas și Sterne mai discutaseră între timp. Dacă Sterne aflase că ea avea două nume de familie, dintre care primul era Glendening. Dacă numele de Glendening-Smith însemna ceva pentru el, ca om de afaceri. Nu conta decât că îl iubea – dar, deși o dorise și el la un moment dat, și fusese binevoitor cu ea de câteva ori, nu-i răspunsese cu aceeași dragoste.

Cu toate acestea, în momentul când ciocăni la ușa casei, inima îi bătea cu putere. Nu-i văzuse nicăieri Jaguar-ul, dar asta nu însemna că Sterne nu se afla pe undeva prin apropiere.

– Eden! exclamă bucuros Thomas, deschizându-i.

În timp ce se îmbrățișau, apăru Camilla, cuprinzându-i și ea în brațe.

– După cum arătați, nici nu s-ar zice că ați trecut prin ce-ați trecut! comentă Eden în salon, după ce avusese ocazia să-i vadă bine.

– Medicul spune că Thomas trebuie să mai fie atent un timp, răspunse Camilla pe un ton atât de protector, încât Eden zâmbi, înțelegând din nou cât de mult îl iubea.

Mai aveau o jumătate de oră până să plece la biserică, dar, deși Eden nu credea că ar fi făcut o gafă interesându-se dacă urma să vină și fostul ocrotitor legal al Camillei, pur și simplu nu se putea îndura să întrebe.

Când auzi o bătaie în ușă, inima fu cât pe ce să-i sară din piept – dar nu era decât doamna Fox. Eden se ridică să-i strângă mâna.

– Doamna Fox consideră că e mai cuviincios să mergem la biserică în mașini diferite, anunță Thomas. Vrei să mă duci tu, Eden, în timp ce dumneaei o va aduce pe Camilla?

– Cu plăcere, se înveseli Eden, deși își simțea inima căzută undeva într-un pantof. Era clar că nimeni nu-l aștepta pe Sterne.

Tocmai coborâseră din mașină, în fața bisericii, când, parcă pentru a-i sfida toate eforturile de a-l mai izgoni, numele lui Sterne i se desprinse de la sine de pe buze.

– Sterne... începu ea.

Când Thomas o privi, fu nevoită să continue.

– Sterne Parnell...

Dar tot nu putu întreba dacă avea să vină și el.

– ĂĂ... i-ai spus despre moștenire?

Răspunsul confirmă un lucru pe care Eden îl știa deja – că lui Thomas puțin îi păsa de bani.

– Nici Camillei nu mi-a venit ideea să-i spun – până ieri.

– Visătorule! îl tachină Eden.

Scurt timp, pe parcursul ceremoniei, Eden reuși să nu se mai gândească la Sterne. Camilla arăta fermecător în rochia albă anume cumpărată, iar când ea și Thomas își depuseră jurămintele, Eden abia își putu stăpâni o lacrimă. După ceremonie, ea și doamna Fox se prezentară ca martore. Printre felicitări, porniră spre un hotel recomandat de doamna Fox, pentru masa de nuntă. Atmosfera fu plăcută dar, spre sfârșit, lui Eden i se păru că fratele ei vitreg era cam încordat. Amintindu-și avertismentul Camillei ca Thomas să se menajeze, Eden refuză să mai întârzie la cafea.

– Aș vrea să pornesc înainte de a se întuneca, se scuză ea, deși afară continua să strălucească soarele.

– Nici mie nu-mi place să conduc pe întuneric, comentă doamna Fox, adăugând cu un zâmbet vesel: dacă nu vă mai întoarceți acasă, îi duc eu pe domnul și doamna Morissey.

Toți râseră când Camilla își dădu seama că ea era respectiva doamnă Morissey, iar Eden le spuse că prefera să pornească imediat.

– Te sun peste-o săptămână, îi promise Thomas, în timp ce-și luau rămas-bun.

– Ai grijă să te faci bine mai repede, i-o întoarse Eden.

Când plecă, tot cheful de petrecere îi pierise. Sterne, o, Sterne, se tânguia ea. Dorise atât de mult să-l vadă, dar el nu venise.

Numai la Sterne îi stătea gândul, când își dădu seama dintr-o dată că o luase pe alt drum și se afla chiar lângă colina unde o însoțise el.

Dornică să-și regăsească liniștea, să se împace cu sine, Eden se simțea mai atrasă de acea colină ca oricând. Soarele încă nu apusese când parcă mașina. Aruncându-și bereta elegantă, coborî, își luă haina pe ea și observă că majoritatea copacilor își pierduseră frunzele, iar pământul era umed, nepotrivit pentru pantofii ei. Chemarea colinei, însă, părea irezistibilă.

Tocmai își amintea cum își susținuseră privirile când se așezaseră amândoi pe acea bancă, și cum declarase Sterne „Viața... e plină de surprize“, când se opri în loc. Căci, între copacii din dreapta se mișcase ceva.

Spre deplina ei uluire, peste câteva momente apăru un bărbat înalt și brunet.

Fără a-i veni să-și creadă ochilor, Eden rămase ca trăsnită până când bărbatul o zări și, la fel ca ea, împietri.

Capitolul 9

Ajunseră la bancă în același timp.

Se opriră cam la doi metri distanță unul de altul, dar erau destul de aproape pentru ca Eden să-i vadă expresia gravă și să înțeleagă că nu se încălzise deloc față de ea, după ultima lor confruntare.

Inima îi bătea dureros în piept, pe când încerca să-i susțină privirea cu aceeași răceală. Tare ar mai fi vrut să se întoarcă la mașină și să fugă, dar era prea târziu. Sterne nu părea dornic să-i vorbească, mulțumindu-se doar să stea privind-o, în așteptare. Putea fi simpla lui politețe, dar Eden știa că nu era numai atât și din nou simți un familiar val de adrenalină – care se remarcase prin absență, de ultima oară când îl văzuse pe Sterne.

– N-ai ajuns? întrebă ea repezit, pe un ton mai mult acuzator decât întrebător.

– Unde să ajung? întrebă tărăgănat Sterne, sporindu-i și mai mult iritarea.

– La nuntă! Azi s-au căsătorit Camilla și Thomas! izbucni Eden, înainte de a-și aminti că era posibil ca Sterne să nu fi știut.

– Deci, ai venit ca să te umfli în pene! o acuză el tăios.

– Ba n-am venit deloc să mă umflu în pene!

– Atunci, ce cauți aici?

Dintr-o dată, în mintea lui Eden se căscă un gol imens.

– Am... începu ea.

Dar nici o urmă de adevăr sau minciună nu-i venea în cap, ca să continue.

– Am... repetă.

Și deodată, creierul ei își ieși din amorțire.

– N-am avut de unde să știu că veneai și tu, nu-i așa? se răsti ea și, fără a-i da timp să răspundă, continuă pe un ton provocator: și de fapt, ce faci aici?

– Am venit s-o văd pe Camilla mireasă, răspunse Sterne.

– D-dar n-ai fost acolo... la biserică! exclamă Eden, cu ochii mari.

Albastrul lor strălucitor fu sfredelit de ochii cenușii ai lui Sterne.

– Ba am fost, replică el rece.

– Dar... Nu te-am... Nu te-a văzut nimeni! De ce n-ai venit să-i urezi Camillei fericire alături de Thomas?

– Și să-i stric cheful tocmai în ziua nunții? Crede-mă, s-a simțit mult mai bine crezând că nu eram de față.

– Dar te-a anunțat că urma să se mărite azi?

– Ce-ar fi să profităm de banca asta, ca să admirăm mai bine priveliștea? schimbă Sterne pe neașteptate subiectul.

Și, făcându-i inima iar să se dea peste cap, o luă de brat, conducând-o spre banca uscată, cu soclu de beton.

Inima lui Eden bătea mai tare ca oricând. Își dădea seama că, dacă nu avea grijă, urma să i-o ia imaginația razna. Sterne avea și el simț estetic, motiv pentru care venise acolo încă de prima oară. După o săptămână la birou, era firesc să profite de frumusețea priveliștii și posibilitatea de a sta cât mai mult la aer curat.

Deci, știuse despre nunta Camillei, dar nu de la ea. Însemna că altcineva îl anunțase. Eden înțelese că Sterne rugase sau plătise pe cineva să-l țină la curent cu activitățile Camillei. Acum, însă, nu se mai putea supăra pe el. Părea s-o stăpânească o tandrețe nespusă, la gândul că Sterne făcuse atâta drum numai ca să-și vadă pupila mireasă – dar avusese grijă să rămână nevăzut, pentru a nu-i strica ziua.

Dintr-o dată, Eden știu că trebuia să-i spună totul despre fratele ei vitreg. Nimic din ceea ce i-ar fi spus nu-i putea face vreun rău lui Thomas, dar dacă Sterne avea mustrări de conștiință că nu se achitase onorabil de îndatoririle lui, atunci trebuia să-i spună adevărul.

– Sterne! se întoarse Eden spre el, pentru a-i vedea ochii cenușii privind-o drept în față. În legătură cu... începu ea dar, dându-și seama că începuse prost, reluă, grăbită să-i spună totul dintr-o dată: n-ai motive să te temi că Thomas s-ar fi însurat cu Camilla pentru averea ei...

Când văzu expresia rece care-i apăru în ochi, șovăi.

– În ianuarie, continuă ea, hotărâtă să spună până la capăt ceea ce începuse, Thomas va împlini douăzeci și cinci de ani. Iar atunci, va intra în posesia propriei lui moșteniri.

Oricâtă plăcere i-ar fi făcut faptul că-l ușura pe Sterne de teama că Thomas ar fi fost un vânător de zestre se risipi când Sterne îi scăldă toate intențiile bune într-un duș cu apă rece:

– Nu mă îndoiesc că averea lui îl așteaptă într-un cont de bancă din Elveția, spuse el acid. Dacă ar fi după mine, aș prefera ca fosta mea pupilă să nu se atingă de nici un ban din moștenirea lui Morissey.

Eden se ridică brusc în picioare. Era furioasă pe Sterne și pe soarta ei nenorocită care îi silea să se despartă certați. Aruncând flăcări din ochi, se răsti la el:

– Dacă nu te-ai repezi așa să tragi concluzii pripite, ai putea să mai afli și tu câte ceva!

Sterne se ridicase și el în picioare. Trecură câteva secunde până când o întrebă încet și răspicat:

– Și ce aș putea să aflu, Eden?

– A... adevărul... se bâlbâi ea cu voce gâtuită, din nou neștiind cum să continue. Ai înțeles totul pe dos...

– Nu prea văd cum, replică el, la fel de calm. Vrei să spui că am fost dezinformat? Vrei să spui că tatăl lui Morissey nu era un escroc, așa cum s-a dovedit cu documente? Vrei să spui că nici banii...

– Taci din gură!

Spre satisfacția lui Eden, Sterne nu mai scoase o vorbă, arcuindu-și doar o sprânceacă, cu ironie la adresa brutalității din cuvintele ei.

– Poate că n-ai înțeles pe dos chiar totul, continuă ea, ci doar... cea mai mare parte.

Sterne păru gata s-o contrazică dar, spre surprinderea ei, spuse doar atât:

– Continuă: ce anume am înțeles greșit?

Privindu-l atentă, Eden încercă să aprecieze cât de dispus era s-o asculte până la capăt. Cumva, însă, simplul fapt de a privi chipul singurului bărbat lângă care ar fi vrut să-și trăiască întreaga viață îi risipea orice agresivitate. Așa că urmă, mai liniștită:

– Te-ai repezit la prea multe concluzii în privința lui Thomas și a mea. Iar acum ai făcut-o din nou, crezând că banii pe care-i va moșteni Thomas provind de la tatăl lui.

Eden observă că de data asta reușise să-l surprindă, dar ochii lui Sterne rămaseră neclintiți când se interesă:

– Moștenirea lui provine de la altă rudă?

– Într-un fel, răspunse Eden. De fapt, a primit-o de la tatăl meu.

– De la tatăl tău?!

Începea să se simtă mai destinsă, constatând că, deși încă neîncrezător, Sterne părea mai dispus s-o creadă decât să-i respingă toate afirmațiile ca pe niște minciuni sfruntate.

– De la tatăl meu, confirmă ea. Probabil că, atunci când ai venit la apartamentul nostru, în căutarea Camillei, erai sub impresia informațiilor pe care le primiseși. Prin urmare, e de... ăă... înțeles, cred, că aflând că Thomas e fratele meu vitreg, ai presupus că tatăl lui mă înfiase, când în realitate...

– Când în realitate...?

Eden clătină din cap.

– În realitate s-a întâmplat tocmai invers.

Văzând că Sterne era destul de răscolit, se grăbi să continue:

– Mama lui Thomas divorțase de primul ei soț cu câțiva ani în urmă, când a cunoscut-o tatăl meu văduv. S-au îndrăgostit și s-au căsătorit.

Vocea începu să-i ezite. Mai încet, adăugă:

– Amândoi au murit la începutul acestui an.

Pe chipul lui Sterne apăru o expresie de compasiune, dar rămase totuși la subiect. Atent să nu mai poată fi acuzat că se pripea să tragă concluzii greșite, reluă mai rar:

– Deci, tatăl tău a devenit tatăl vitreg al lui Morissey și, la moartea lui, i-a lăsat fiului său vitreg o avere. Tatăl tău era bogat?

– Da, și da, răspunse Eden la ambele întrebări. Thomas va intra în posesia moștenirii când va împlini douăzeci și cinci de ani. Iar tatăl meu a fost un om de afaceri plin de succes.

– Și care e rolul lui Eden Smith în toată povestea asta?

– Eu nu am absolut nici un rol, replică ea, cât putea de calm. Întâmplător, sunt sora vitregă a lui Thomas, așa cum ți-am spus. Îl iubesc ca pe un frate adevărat și îi doresc fericirea. Și, adăugă ea, o idee mai sfidătoare, sunt convinsă că o va face foarte fericită și pe Camilla!

Sterne mormăi ceva, fără însă a părea dispus să vorbească mai mult despre fosta lui pupilă.

– Și te numești... cu adevărat Smith? se interesă el, nescăpând-o din ochi.

– Da. Nu-mi place să mă laud, dar dacă vrei să știi totul, numele meu complet este Eden Glendening-Smith.

– Glendening-Smith! exclamă Sterne. O, Doamne! gemu el. Toate insultele pe care ți le-am aruncat, cum

că ai fi pusă pe căpătuială, nu se prea potriveau pentru o rudă a lui Vaughan Glendening-Smith, nu-i așa?

– Cred că nu ți se întâmplă prea des să dai cu stângu-n dreptu', zâmbi Eden, dar redeveni serioasă când întrebă: l-ai cunoscut pe tatăl meu?

– Of, la naiba! bombăni Sterne. Vaughan Glendening-Smith a fost tatăl tău?

Eden dădu din cap, fiind nevoită să-l aștepte până digera și această informație, înainte de a-i dezvălui:

– L-am întâlnit ocazional, la diverse întruniri de afaceri. Geniul lui financiar mai este comentat și acum în capitală. Dar nu l-am auzit niciodată spunând că avea o fiică!

– Cred că intenționat evita să vorbească despre familia lui. Abia recent am înțeles pe deplin de ce, mărturisi ea. E clar că știa totul despre tatăl lui Thomas, dar nu voia ca Thomas să ajungă în situația de a afla de la altcineva despre activitățile infracționale ale tatălui său.

– Fratele tău nu știa despre cariera criminală a propriului său tată? întrebă Sterne, zguduit.

– Nu știa nimic, până i-ai spus tu, replică Eden. Și el credea, la fel ca mine, că tatăl lui murise la scurt timp după divorț.

Sterne era prea năucit ca să mai vorbească. Trecu mult timp până când exclamă încet:

– O, Doamne, draga mea Eden! Cât de nedrept am fost cu tine! Cum v-am nedreptățit, pe amândoi!

La vederea sincerității din ochii lui, Eden aproape că se topi, iar cuvintele „draga mea Eden“ îi trimiseră un fior prin inimă.

– N-ar fi trebuit să renunț atât de repede la serviciile firmei de detectivi particulari, continuă el.

– N-ar fi trebuit?

– Dacă n-o făceam, ar fi continuat cercetările și, cu siguranță, ar fi descoperit că petițorul Camillei urma să moștenească în curând o sumă considerabilă – și cinstită. Pe când așa, imediat ce am primit raportul despre tatăl lui Morissey, am conchis că în continuare puteam rezolva singur problema – și-am rezolvat-o! încheie el, doborât. Amândoi au ajuns la spital.

– Amândoi au ajuns căsătoriți – și fericiți! interveni repede Eden. Nu tu ai fost de vină că mașina împrumutată de Thomas era deteriorată.

Dintr-o dată, deveni conștientă că Sterne o privea ca și cum nu s-ar fi așteptat ca tocmai ea să-i ia apărarea.

– Și, oricum, continuă Eden, căutând o justificare, când ai aflat toate acele lucruri despre tatăl lui Thomas, trebuia s-o protejezi pe Camilla. Probabil ne-ai crezut doi pungași, când ai venit și ai văzut în ce condiții sordide locuiam, adăugă ea, pentru a-și întări argumentele.

– Parcă spuseseși că ați luat cu împrumut apartamentul, își aminti Sterne.

– Ne vânduserăm casa. Din cauza bronșitei cronice a mamei mele vitrege, tata hotărâse să ne mutăm în Bahamas. Tocmai plecaseră amândoi, urmând ca noi să venim peste scurt timp, când au avut un accident de mașină și... au murit pe loc, încheie Eden, cu voce înecată.

Ochii i se înrouraseră, și-și privi mâinile. Deodată, apăru mâna lui Sterne, cuprinzând-o cu blândețe pe a ei.

– Biata Eden, spuse el tandru, nici nu mă mir că ai fost cât pe ce să leșini când ți-am spus despre accidentul fratelui tău. Probabil că ți-am amintit pe loc de celălalt accident.

– Ei... murmură ea, străduindu-se să-și revină, acum totul a trecut. Thomas și cu mine ne-am dus la Londra, când în casa noastră s-au mutat noii pro-

prietari. Apoi, Thomas a întâlnit un fost coleg de școală, care ne-a oferit apartamentul lui în timp ce el lipsea din țară. Nici unul dintre noi nu știa cât de îngrozitor era, până am ajuns acolo, dar aveam pe cap alte griji decât starea apartamentului.

– Încă mai cauți o locuință permanentă? întrebă blând Sterne, cu o intonație atât de ciudată încât, ridicând privirea, Eden se pomeni având în față cei mai calzi ochi cenușii din câți văzuse vreodată.

Inima începu să-i bată necontrolat și știu că nu trebuia să mai stea pe loc nici un moment. Iarăși i-o lua imaginația la sănătoasa.

– Da, spuse ea scurt, trăgându-și mâna din strânsoarea lui. Dar am părăsit apartamentul și, întrucât hotelurile nu-mi prea plac, acum locuiesc într-o pensiune de familie mică și plăcută, până voi găsi o locuință de vânzare. Ceea ce-mi amintește – continuă ea să improvizeze – că am de văzut o proprietate în seara asta, când cei care o vând se întorc acasă de la serviciu. La revedere, Sterne!

Ajunsese în partea cealaltă a băncii, când glasul lui o opri în loc:

– Nu...

Suna încordat, complet străin, când continuă:

– Nu... pleca!

Picioarele lui Eden părură să paralizeze, incapabile să mai facă un singur pas.

– Ți-am spus, răspunse ea cu voce sugrumată, peste umăr, că trebuie să ajung...

– Încă mă mai urăști? îi reteză Sterne încercarea de a-i spune că n-avea timp nici măcar pentru o ceașcă de ceai.

– Dacă te urăsc?...

Întrebarea era complet neașteptată dar, lăsând la o parte faptul că, la un moment dat, îi declarase în termeni fără echivoc că îl ura, Eden înțelese perfect despre ce era vorba.

– Nu, nu te urăsc, răspunse ea și se întoarse, numai pentru a descoperi că Sterne nu mai așteptase continuarea. Fără ca Eden să-l audă, trecuse dintr-o dată între ea și bancă. Mâinile i se încleștară pe brațele ei, împiedicând-o să se mai urnească din loc.

– Nu mă urăști, repetă el încet, dar altceva simți pentru mine, Eden?

Cuvintele lui o făcură să se înroșească până-n vârful urechilor, pătrunsă prin toată ființa de o fierbințeală sufocantă.

– De ce... mă întrebi...? Tu... tu ai vreun... sen-sentiment... pentru mine? abia reuși ea să bâiguie, cu gâtul uscat.

– Doamne, Dumnezeule, șopti tandru Sterne, dar sunt înnebunit după tine.

– Chiar... ești? murmură slab Eden, cu ochii mari.

– Pentru numele lui Dumnezeu, termină cu întrebările, scrâșni el pe neașteptate. Te iubesc, o, cât te mai iubesc!

Și, înainte ca Eden să-i poată spune cât de mult îl iubea și ea, capul i se coborî și o sărută cu patimă.

Trecură câteva secunde până când Eden, înnebunită și ea de dragoste, începu să-i răspundă la sărutări, convinsă în sfârșit că nu era totul doar un vis.

– Mă iubești și tu? întrebă Sterne când în sfârșit o îndepărtă de el pentru a o privi în adâncul ochilor albaștri și strălucitori.

Simțindu-și inima prea plină ca să vorbească, Eden dădu din cap.

– De cât timp? vru el să știe. De când...?

– Parcă spuneai să termin cu întrebările, reuși cu greu Eden să-l tachineze, dar răspunsul nu mai avea nici o importanță.

– Ai dreptate! murmură cu glas răgușit Sterne și adăugă: să mergem, nu mai avem nici un moment de pierdut!

Înlănțuiți, porniră spre pâlcul de copaci de unde pornea cărarea care cobora la parcare. O dată ajunși jos, Sterne o răsuci spre el și o privi din nou în ochi, o clipă, înainte de a o săruta iar.

Goneau pe autostradă spre Londra, când Eden își aminti dintr-o dată:

– Mașina...! Am uitat complet de mașină!

În fața lor, drumul era liber. Sterne întoarse capul s-o privească.

– Și eu, zâmbi el. Vezi? Vezi ce efecte are dragostea?

Eden zâmbi și ea. Nu mai avea nici o grijă, cu sufletul împăcat și plin de minunatele năbădăi ale dragostei.

Sfârșit